

9^E JAARGANG N^O. 13 — 14 JUNI 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304



H. M. DE KONINGIN-MOEDER

ruift, bij Hare intrede in de Amstelstad welke haar ter gelegenheid van Haar 50-jarig Staatsburgerschap op grootsche wijze huldigde, de verzamelde menigte hartelijk toe.



Amsterdams kapitaal, dat sedert meer dan een eeuw aan zijn bestemming onttrokken, op één week na het heele jaar leeg staat.

DE GERESTAUREERDE BURGERZAAL IN HET PALEIS OP DEN DAM TE AMSTERDAM

Al vijftien jaar lang is men bezig met de restauratie van het voornaamste gebouw dat Amsterdam ooit bezeten heeft, het door Jacob van Campen gebouwde stadhuis, dat nu helaas nog altijd als Koninklijk paleis in gebruik is.

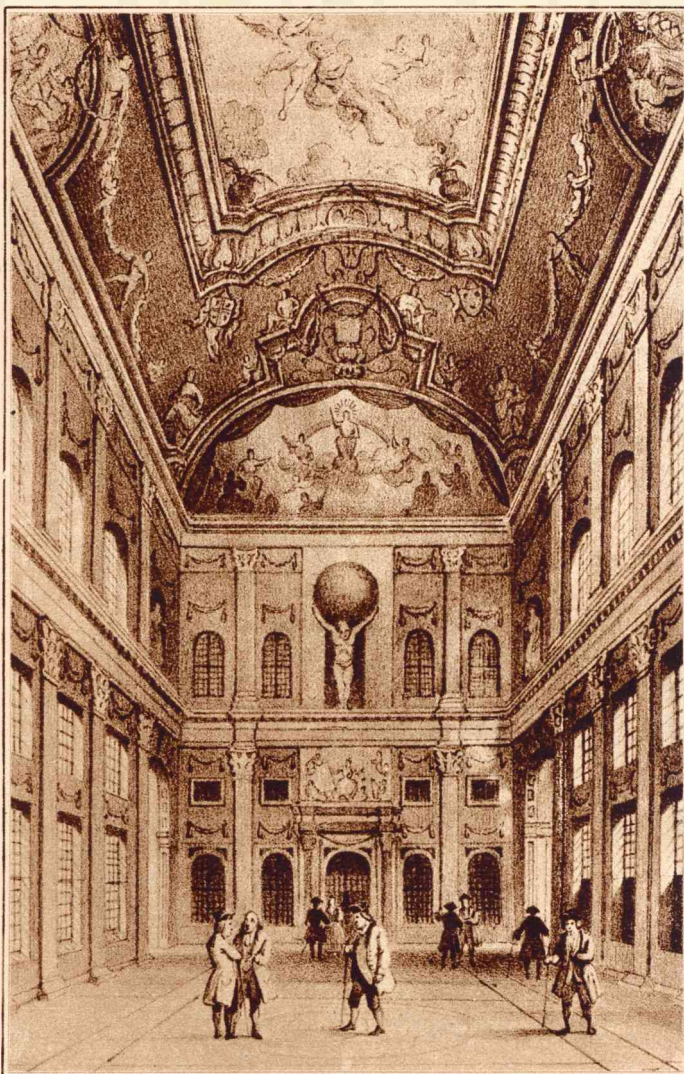
Meer dan honderd jaren reeds is het prachtige gebouw aan zijn bestemming onttrokken en inwendig voor zijn nieuwe bestemming geschikt gemaakt, wat wil zeggen, dat het er niet fraaier op geworden is.

Toen het Stadhuis op den 9den April 1808 door een commissie uit de Stedelijke Regeering aan koning Lodewijk, die te Utrecht gevestigd was, werd aangeboden, antwoordde de Koning, dat hij gaarne de gedane aanbieding aannam, doch onder volstrekt beding, o.m. dat Z.M. over het Stadhuis „niet langer zoude beschikken, dan tot op den algemeenen vrede, wanneer het herstel der financiën het bouwen van een nieuw paleis, ten koste van de publieke schatkist, zoude toelaten, ten einde dat in Den Haag te vervangen.”

Het is den lezer bekend, dat het Stadhuis evenwel nooit is teruggegeven; hoezeer de burgerij daar steeds naar verlangd heeft, getuigen o.a. de volgende woorden, waarmee Van der Vijver in zijn in 1845 uitgegeven „Geschiedkundige beschrijving der stad Amsterdam”, zijn beschrijving van het Paleis begint:

„Het zal onze stadgenooten, vooral gevorderden in jaren, niet bevreemden, wanneer wij met zekeren weezin tot de beschrijving van het Paleis overgaan. De oorzaak waardoor Amsterdam zijn Kapitaal verloor, wekt voorwaar droevige herinneringen; temeer, daar men zich na 1815 in de verwachting, dat het Paleis bij de gelukkige verandering van zaken, weder Stadhuis zoude worden, zag te leur gesteld.”

Nu, meer dan tachtig jaren nadat Van der Vijver deze woorden schreef, en meer dan



De marmeren Burgerzaal, zooals die er vroeger uitzag en die nu weer in dien zelden toestand is teruggebracht.

een eeuw sedert Koning Lodewijk het weer verliet, voelt de burgerij zich nog steeds „te leur gesteld,” het Stadhuis is nog altijd Paleis en wat erger is, een ongebruikt Paleis. Was het gebouw als Stadhuis het middelpunt van het openbare leven der hoofdstad, gaf het vertier... kortom, leefde het, nu is het een dood ding, waar geen sterveling in of uit gaat en dat 's avonds ons voornaamste plein een doodsche aanzien geeft.

Een gebouw, dat niet geregeld bewoond en dus ook niet geregeld onderhouden wordt, raakt in verval en als dat zoo een eeuw lang voortduurt... enfin, omstreeks vijftien jaar geleden is men dat gaan inzien en is men aan het restaureren gegaan; de kap met kroonlijst, de toren met koepel hebben een goede beurt gehad, in de gevels zijn hier en daar nieuwe steenen gezet en in den afgelopen winter is men begonnen aan het inwendige. Het eerst heeft men de beroemde Burgerzaal onderhanden genomen, die nu weer vrijwel in den toestand is gebracht, waarin zij zich bevond, toen het gebouw nog Stadhuis was. Hoe de zaal er eertijds uitzag? Ik zal de uitvoerige en uitbundige beschrijvingen die de oude geschiedschrijvers en de stadsbeschrijvers ervan geven hier maar niet herhalen, doch alleen even aanstippen de woorden waarmee in een in 1736 bij Johannes Marshoorn te Haarlem uitgekomen werk waarop de naam van den schrijver niet is vermeld over „Gebouwen, Gezigten, en Oudheden der Stad Amsterdam” de beschrijving van de Burgerzaal begint: „Nimmer heeft men voortreffelijker Gezicht in eenig Gebouw gezien, als den Beschouwer op de eerste intree van deze Zaal voorkomt. Werwaards hij zijne Oogen wend, ziet hij niet als Zeldzaamheden, en grootsheid en pracht, in konst en schikking uitmunten.” En dan volgt in de geestdriftigste bewoordingen de

beschrijving van de zaal, bladzijde op bladzijde lang.

Maar, uitbundig zou de schrijver, had hij in de 19de of in de 20ste eeuw de zaal gezien inplaats van in de 18de, zeker niet zijn geweest. Van der Vijver die haar toen wél zag, zegt ervan, schrijvende over de verandering van Stadhuis in Paleis: „De groote Burgerzaal werd ingerigt tot het geven van luisterrijke feesten. Geen wonder! dezelve is welligt in grootscheid onovertreffbaar, doch is heden ten dage door tapijten, spiegels, kristallen lichtkronen, gordijnen en verdere koninklijke pracht eerder verduisterd dan opgeluisterd.”

Al dat „verduisterende” moois is nu weer verwijderd en zoo is ook de houten parketvloer weer weggenomen, waarmee de mooimakers den prachtigen marmeren vloer hadden bedekt.

Die vloer! Alle geschiedschrijvers die over de pracht van de marmeren Burgerzaal niet uitgepraat raken, schrijven in geestdriftige bewoordingen over dezen vloer, die een waar kunststuk moet geweest zijn.

Geweest... helaas al lang voor hij met den houten vloer bedekt werd, was hij niet meer in den oorspronkelijken toestand, die in een bij de Erven J. Ratelband en Compagnie te Amsterdam in 1741 verschenen „Beschryvinge van 't Stadhuis van Amsterdam” waarin veel woordelijk schijnt overgenomen uit het reeds hierboven aangehaalde vijf jaren vroeger te Haarlem verschenen werkje, aldus wordt beschreven:

„Schoon de vloeren van geene andre dienst zijn, als op dezelve te wandelen, zoo ziet men ook die met zeldzame kunststukken pronken: te heerlijk zeeker, dat ze door 't meenigvuldig loopen, zoo deerlijk door de voeten geschonden werden.

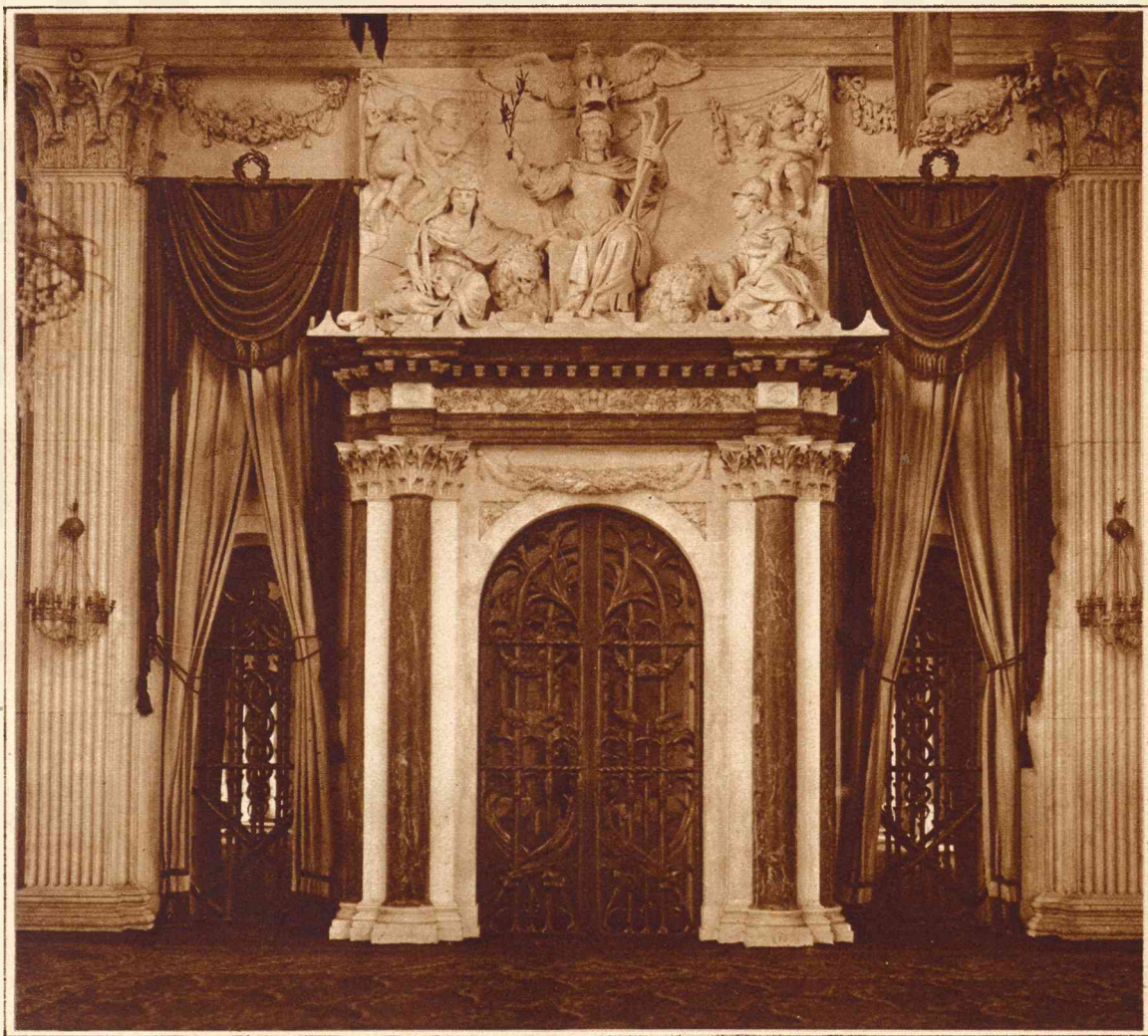
Men ziet hier drie groote ronde perken; eene lengte over de middellijn hebbende, van tweeëntwintig, en eene omtrek van zesenzeftig voeten. De middelste verbeeld een vlakke Heemelsbol, en de andere, yder een halve Aardbol. Die ten oosten legt, vertoont de omtrekken of uiterste grenzen van de drie deelen der oude Waerelt, als Europa, Asia en Afrika, beneffens desselfs eilanden, uithoeken, zeeën, en rivieren; ook een gedeelte van nieuw Holland.

In de andere helft ten westen, ziet men de buitenste omtrekken van alle eilanden, uithoeken, en stroomen, van de nieuwe Waerelt, of Amerika. Deze afscheiding en verdeling, is gemaakt, door ingeleide gekoleurde smalle steenen, of wel met volgegootene gips of pleister; gekoleurt naar yders eisch. De kringen of Aartkloots cirkels, die men op de landkaarten afbeeld, en door graden of andere perken afteekent, zoo wel de groote als de kleine, zijn door kopere strooken, vast in de steenen leggende verbeeld: zijnde alle zo reegelmatig, als of ze op eene gemeene Globe getrokken waaren.

De Hemelbol, vertoont de voornaamste vaste sterren; den grooten Beer, den Draak, den Boer, Noorderkroon, Herkules, Pegasus, en andre: als meede de teekenkring, met derzelver teekenen; en verder alle de kringen en strecken, die tot dezen



Een kijkje in de Burgerzaal, genomen vóór de restauratie werd begonnen. Boven den ingang 't beeld der Gerechtigheid, Onwetendheid en Twist vertredend. Aan de rechterzijde, op deze foto nauwelijks zichtbaar, de Dood en aan haar andere zijde de Straf.



Hiernaast: De ingang van de Burgerzaal met 't nu eveneens opgeknapte koperen hekwerk, van de binnenzijde gezien. Boven de deuren een beeldengroep, waarvan Jan Fokke in zijn in 1807 verschenen „Beschrijving van het vermaarde Stadhuis van Amsterdam”, de volgende beschrijving geeft: „... de stad Amsterdam, in de gedaante van eene zedige maagd, gezeten op eenen lagen zetel van witte Avendelsteen uitgehouwen, hebbende in de rechterhand een olijftak en in de linker verscheiden vredespalmen. Zij heeft Stads wapen op haar borst en twee leggende leeuwen voor hare voeten. Een Adelaar zet haar de keizerlijke kroon op het hoofd, terwijl de Sterkte en Wijsheid, benevens vier wigjes, met hoorns van overvloed voorzien, hare zijden bekleden!

bol behooren. Alle de sterren zyn van koper, en veele met haar namen in koopere lettertjes daar nefens: de andere teekens zyn in 't marmer, met een enkelen omtrek, ingehouwen: zeer sierlyk gewerkt.”

Van dit alles is nog maar een gedeelte overgebleven; de twee werelddhalfronden zijn reeds vóór de houten vloer gelegd werd, waarschijnlijk omdat ze te veel uitgesleten waren, verwijderd en door marmeren platen vervangen; het hemelhalfrond echter, hoewel ook deerlijk uitgesleten, is blijven bestaan en nu, na meer dan een eeuw verborgen te zijn geweest, weer bloot gelegd.

Maar niet alleen de vloer is weer zichtbaar geworden, ook verschillende bas-reliefs die verborgen waren achter houten schotten en doekbespanningen, zijn weer te voorschijn gekomen en waar ze, om er de schotten voor te kunnen zetten, met vandalistische hand waren geschonden, weer bijgewerkt. Spiegels, die ramen bedekten zijn weggenomen, de prachtige koperen en bronzen hekken opgeschuurd, zoodat ze nu in volle glorie prijken enz.

Wie dezer dagen weer eens een bezoek brengt aan het „Paleis,” zal er heel wat te bekijken hebben, dat hij er vroeger niet heeft kunnen zien en zeker zijn moeite dubbel en dwars beloond vinden.

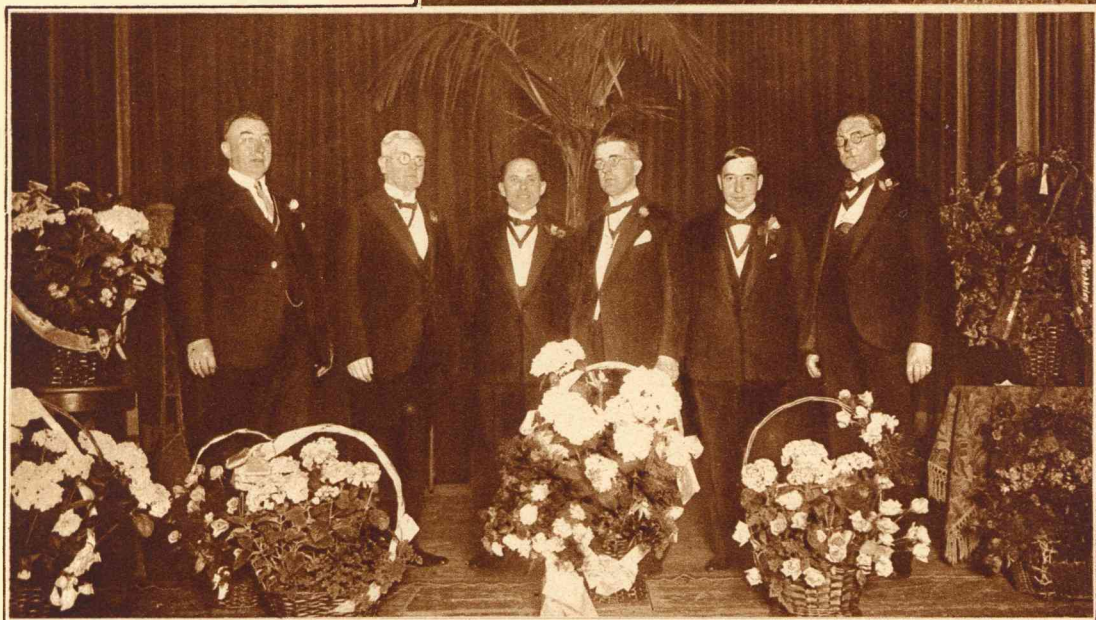
A. T.



Juist tijdens het op grootsche wijze gevierde Eeuurofeest der Mij. tot bevordering van Toonkunst overleed te Bloemendaal in den leeftijd van ruim 80 jaar. de heer Hugo Nolthenius, aan wien Toonkunst zeer veel te danken heeft gehad.



Zaterdagavond 8 Juni werd in Belleue te Amsterdam 't 70-jarig bestaan der Rederijkerskamer „Helmers“ herdacht. Hierboven: Groep van leden en bestuur. Hiernaast: Bestuur der jubileerende vereeniging.



Gemengd Nieuws



Een verpleegde van de Joodsche Invalide Mej. Hanna van Oosteren heeft 2½ jaar gearbeid aan een prachtig kussen 't welk Woensdag aan H. M. de Koningin-Moeder als een huldeblijk werd aangeboden. Hier ziet u de nijvere borduurster aan den arbeid.



De beeldhouwer Eduard Jacobs is de vorige week 70 jaar geworden. Wij zien den kundigen artist hier bezig de laatste hand te leggen aan een zijner scheppingen: een Larensche boerin, welk beeld een plaats zal krijgen in het toekomstig museum der gemeente Laren.



ENGELANDS NIEUW MINISTERIE. — De verkiezingen in Engeland hebben zooals men weet de Arbeiderspartij op het kussen gebracht met Mac Donald als Premier. Kort na de samenstelling van het nieuwe kabinet werd deze foto genomen van de voornaamste leden daarvan. Beneden aan de trap zien we Mac Donald gevolgd door Lord Parmoor, Arthur Henderson (Buitenl. Zaken), Miss Bondfield, het vrouwelijke lid en anderen.

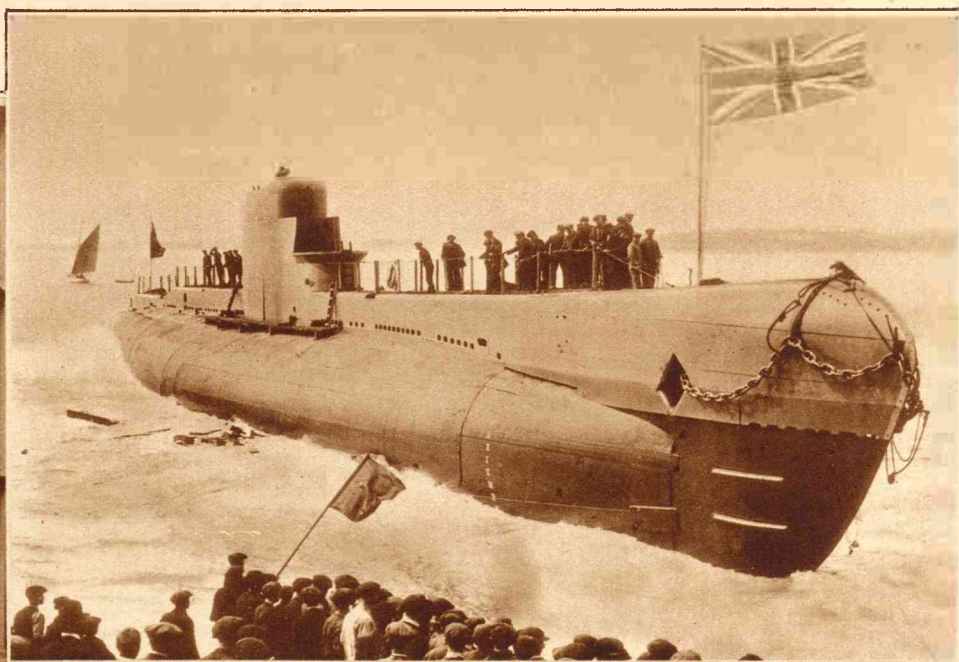
Uit Vreemde Landen



QUIRINAAL EN VATICAN. — De verdragen tusschen den Koning van Italië en den Paus zijn ten slotte geratificeerd, dat wil zeggen in laatste instantie goedgekeurd en geteekend. Op deze foto zien we de twee gevolmachtigden, Mussolini, namens den Koning, en Kardinaal Gasparri, namens den Paus, in een plechtige bijeenkomst de acten voor het laatst doorlezen om aanstonds te onderteekenen.



KONING FOEAD TE BERLIJN. De Koning van Egypte, Foead, is te Berlijn aangekomen om er een bezoek af te leggen. Met alle eerbewijzen is hij door president Hindenburg en andere autoriteiten aan het station ontvangen en verwelkomd.



VOOR EEN TOEKOMSTIGEN OORLOG? Het nieuwste type der Engelsche onderzeebootten, de Persus, is deze week van stapel geloopt. Zal ze ooit dienst moeten doen?



EEN JUBILEUM SPORTFEEST IN HET BERLIJNSCHE STADION. Zondag had er in het stadion te Berlijn een jubileum-sportfeest plaats ter eere van de Brandenburgse Athletiek-verein, waarbij ook wedstrijden gehouden werden met „vliegende Hollanders” en „Autopeds”.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.



Het scheen, naar een der dames van het gevolg meedeelde, dat het detachement niet behoorde tot het regiment, waarvan zij tot opperbevelhebber was benoemd, en de ceremoniemeester besliste, dat, tengevolge van deze vergissing, de toekomstige bruid van zijn souverein het detachement niet de eer kon aandoen van het te inspecteren.

„O, is dat alles?” zei Cicely afgetrokken, „misschien is dat zelfs wel heel goed, want niemand heeft mij ooit verteld, hoe ik een afdeeling troepen moet inspecteren!”

De ceremoniemeester kreeg zijn zin — Cicely leek hij de soort man, die altijd en in alles zijn zin kreeg — en de stoet ging verder, zonder dat de inspectie had plaats gehad. Van de grens tot aan Mintz was een afstand van dertig kilometer en niettegenstaande haar ellendigen toestand viel het Cicely toch op, dat de haar begeleidend personen voortdurend onrustiger werden. De dorpen, die zij doorkwamen, hadden in feesttooi moeten zijn; meisjes in haar schilderachtige landelijke kleedij hadden bloemen aan haar toekomstige prinses moeten aanbieden, maar niets van dat alles gebeurde. Het scheen wel, alsof alle bewoners nog sliepen want alle deuren waren gesloten en op de straten was geen sterveling te zien.

Tegen den middag bereikten zij de buitenwijken der stad. Toen prins Joachim haar de ontvangst had afgeschilderd, die haar zou worden bereid, had hij gesproken over een stoet van militairen, over triomfbogen, over masten met feestelijk wapperende vlaggen en over de juichende en zingende bevolking van Mintz. De soldaten waren er, die stonden met de bajonet op het geweer in de straten opgesteld, en ook de triomfbogen en de bevestigde masten, maar van de juichende en zingende bevolking van Mintz was niets te zien. De stoet zette zijn tocht voort door de straten, die zoo stil waren als het graf. Toen zag Cicely een hoog ijzeren hek en daarachter een grooten tuin, aan het einde waarvan een fraai paleis stond.

Haar reis was ten einde... hier was haar gevangenis. Haar vaders doel was bereikt. Nu was er geen ontkomen meer aan. Al haar zelfbeheersching bij elkaar rapend, stapte zij uit den auto. Nu liep zij een marmeren trap op, waarop aan weerszijden een rij mannen in de koninklijke livree stonde.... En toen scheen ze plotseling uit een verschrikkelijke nachtmerrie te ontwaken.... ze was alleen, voor het eerst dien dag, geheel alleen in een groot vertrek met een prachtig beschilderde zoldering.

Alleen!

Verbaasd keek ze rond. Voor de eerste maal betreunde zij de afwezigheid van haar hofdames. Wat wilde men nu, dat ze deed? Waar was haar vader?... Waarom kwam hij haar niet begroeten? En, terwijl ze zich dit alles afvroeg, werd een groote vleugeldeur geopend en riep een stem, die klonk alsof ze van heel ver kwam:

„Zijne Koninklijke Hoogheid de Prins!”

Zij beet zich op de lippen, om flink te blijven. Er was geen uitkomst meer.... niet de geringste kans om nog aan haar lot te ontkomen.... En toen zij haar benevelde oogen opsloeg, zag zij een krachtigen atletischen man, gekleed in een schitterende uniform, het vertrek binnenkomen.... Maar het was niet prins Joachim.... Dat zag zij, zoodra de deuren weer gesloten en zij alleen waren.... Hij liep met uitgestrekte handen op haar toe.... Haar hart klopte hevig en toen uitte zij, op een toon van de grootste verbazing, slechts dit eene woord:

„Dick!”

VIJFDE HOOFDSTUK

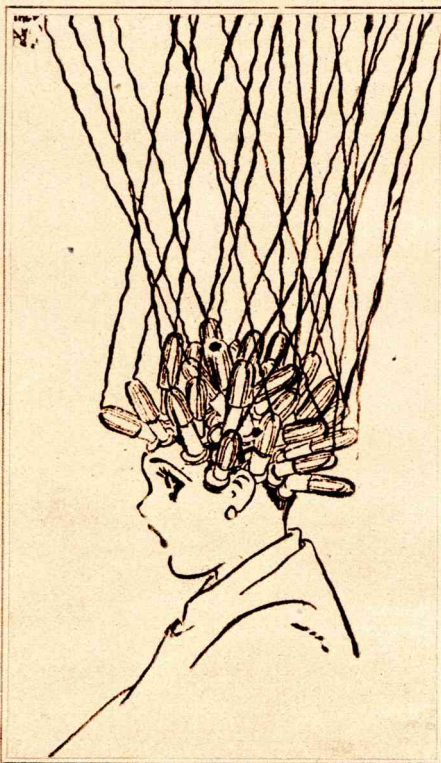
Droomde zij?... Had de ellende en de wanhoop, waaraan zij ten prooi was geweest, haar hersens verward?... Was zij het slachtoffer van de wreedste illusie, die zich denken laat?... De hofmaarschalk had hem immers aangekondigd als Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins! En nu herkende zij in de trekken van dezen man duidelijk

het gelaat van Richard Standing.... En ze had zelfs hardop zijn naam uitgeroepen! Dat zou haar duur te staan komen, als zij weer tot de werkelijkheid ontwaakte, wat natuurlijk zoo aanstonds wel het geval zou zijn.

Hij was nu vlak bij haar. Zij voelde hoe zij stond te trillen op haar beenen. Hij had zijn arm om haar middel geslagen en hield haar tegen zich aangedrukt.... keek haar met lachende blauwe oogen aan, de lippen tot een glimlach gekruld.

„Een onverwachte verrassing.... wat?”

Fanny Flapuit zegt:



Daar is geen water in de „eeuwigdurende golven”, maar ze hebben toch menig man doen zinken.

Alle kleur week uit haar wangen. In een visioen zag zij weer den eenzamen weg naar Kilbolton... haar defect motorrijwiel... den jongen man, die den weg was afgekomen.... die wat dwaze maar wel vriendelijke praat had uitgeslagen, maar die toch zoo hulpvaardig was.... en het was wel degelijk dezelfde stem, die nu tot haar sprak.

„Dick,” fluisterde zij flauwtjes, „Dick.... o, Dick, je kunt het niet zijn!”

Zijn armen schenen haar vaster te omklemmen. „Die operette-kleeren brengen je natuurlijk in de war, Cicely. Ik weet wel, dat ik er niet op m'n voordeelstg uitzie, maar ik ben het toch werkelijk.”

„Maar hoe....?” stamelde zij, maar zweeg plotseling weer, nog niet geloovend.

„Zou je niet liever eerst gaan zitten?” vroeg hij, haar met zijn voet een stoel, heelemaal verguld en met rood pluche bekleed, toeschuivend. „Je bent natuurlijk een beetje in de war, wat me heelemaal niet verbaast.”

Bijna bezwijmend viel ze in den stoel neer, hem nog altijd met van verbazing wijd geopende oogen aanziende.

„Maar Dick.... ik begrijp er niets van!”

„Geen wonder,” zei hij lachend, „ik ben er nog niet eens zoo heel zeker van, of ik het zelf wel begrijp. Maar laat ik je dit maar even dadelijk zeggen, omdat het iets is, dat je moet weten en waarnaar je je zal moeten gedragen: Ik ben niet

langer Dick Standing.... tenminste niet in deze comédie. Ik ben Zijn Koninklijke Hoogheid Prins Peter van Latavia, die, na tien jaren lang als een ontoerekenbare krankzinnige opgesloten te zijn geweest, ten slotte den overweldiger van den troon, dien hij onrechtmatig bezet had, heeft gestooten, en zich nu andermaal aan het hoofd van zijn Rijk heeft geplaatst.... Dat is, wat je zou kunnen noemen een vrije vertaling van mijn proclamatie. Klinkt wel aardig, vind je niet?”

Hij lachte en zijn vroolijkheid werkte aanstekelijk; er kwam ontspanning in haar trekken.

„Ben je eigenlijk niet maar een beetje nonsens aan het praten, Dick?”

Het zou prettige nonsens geweest zijn, zelfs al was er geen woord van waar geweest. Het was het heerlijkste wat ze maar kon bedenken, zijn vroolijke stem te hooren, in zijn lachende oogen te zien. Zelfs al zou zij op dit oogenblik uit een droom ontwaken, zou dan de desillusie niet verzacht worden door het oogenblik van geluk, waarvan zij had genoten?

„Ja, ik geloof ook, dat het niet veel meer is dan nonsens, als ik er eens goed over nadenk, Cicely. Maar je komt soms in omstandigheden, die je beletten, behoorlijk na te denken. Handel eerst en denk dan.... Dat heeft Napoleon geloof ik gezegd, of misschien is het ook wel een uitspraak van mezelf. In elk geval ben ik nu Zijn Koninklijke Hoogheid Prins Peter, en dat moet je je nu in de allereerste plaats goed inprenten en goed onthouden, willen er zich niet allerlei onaangename verwickelingen voordoen.”

Cicely begreep er niets van. Wat was er toch gebeurd?

„Zou je me niet eens willen vertellen, Dick, wat er eigenlijk gebeurd is? Waar is de prins?”

„Ik veronderstel, dat je met den prins dien afschuwelijken, walgelijken Joachim bedoelt? Wel, die is van de baan.... die is veilig weggewerkt. Hij zal het je niet langer lastig maken, Cicely.”

Zij maakte een gebaar van schrik.

„Dick, je wilt toch niet zeggen, dat je hem gedood hebt?”

„Waar denk je aan, lieveling.... neen, hoor! Ik heb een revolutie gemaakt, die voor alle tijden als een model zal worden aangemerkt.... er is absoluut niemand gedood, en maar een persoon heel licht gewond.”

„Maar, wat is er dan met prins Joachim gebeurd?”

Hij nam haar beide handen in de zijne.

„Je herinnert je nog wel, dat je me, toen ik je in den tuin van het hotel ontmoette, vertelde, dat Joachim alleen den terugtocht over de grens zou ondernemen, en dat er toen een gedachte bij me opkwam, die jij trachtte me uit het hoofd te praten? Nou, die gedachte is uitgevoerd, Cicely.”

Zij kon hem alleen maar sprakeloos aanstaren.

„Het ging als van een leien dakje, Cicely. Er waren een paar flinke kerels.... ze zagen er uit, alsof ze waren weggevoerd uit het koor van „De zeeschuimers van Penzance”.... die tot taak hadden, mij over de grens te smokkelen. Ik had alleen maar met 'n beetje geld te rammelen, om te maken, dat ze me overal volgden. We bonden een paar van de schildwachten stevig vast en wachtten toen de komst van Joachim en den graaf af, die we daarop aanhielden.”

„Wil je daarmee zeggen, dat je den prins van Latavia gevangen genomen hebt?”

„Precies. Maar we stellen er prijs op, Cicely, over hem niet te spreken als over den prins maar hem te betitelen als overweldiger. Alles zal zooveel gemakkelijker gaan, als we er dat etiket op plakken. Maar hoe dan ook, we kregen hem te pakken en we brachten hem naar het Paleis in het Bosch, waar hij prins Peter al die jaren gevangen gehouden had....”

Voor een oogenblik nam zijn gelaat een ernstige uitdrukking aan.

„Daar scheen mijn geluk plotseling op te houden, Cicely. Zie je, toen we er aankwamen, lag prins Peter juist op sterven en na enkele oogenblikken

stierf de arme kerel werkelijk in mijn armen"

"En toen?" hijde zij ademloos.

"Ik zat er leelijk mee in, zooals je denken kan. We bevonden ons in de netelige positie van den vorst ontroond, en den eenigen persoon, die het recht had hem te vervangen, door den dood verloren te hebben.... Wat kon ik doen?"

"En wat deed je, Dick?"

"Het eenige wat ik op dat oogenblik kon bedenken. Ik mocht Joachim niet loslaten, want niet alleen zou hij mij gedood hebben, maar hij zou ook met jou getrouwd zijn, wat nog erger was. Gelukkig was prins Peter al die jaren zoo volkomen in afzondering gehouden, met slechts één ouden bediende, Hans genaamd, tot zijn beschikking, dat niemand wist, hoe hij er uitzag.... Ik zond de officieren, die met mij meegekomen waren, naar de verschillende kazernes, om aan de soldaten de blijde tijding te vertellen, dat prins Joachim ontroond en prins Peter in zijn plaats getreden was. Ik kon ze om mijn vinger winden, Cicely, en gelukkig is de koers van het geld hier zoo laag — je kan een emmer vol Lataviaansche kronen krijgen voor één Engelsch pond — dat het niet eens zoo veel kostte, om ook van de hooger geplaatsten het stilzwijgen te koopen."

Hij hield even op, om haar een kus te drukken op de hand, die hij nog altijd in de zijne hield.

"Niets werkt zooveel uit, als voor den dag te komen met een voldongen feit. Dat is het beste argument, dat er in de wereld bestaat. Ze zouden misschien met allerlei dodelijke wapens op me afgestormd zijn, als ik hen niet had kunnen laten zien, dat ik reeds in het zadel zat, en dat Joachim niets meer te beteekenen had."

"Maar Dick, gelooven zij heusch, dat je werkelijk prins Peter bent?"

"Waarom zouden ze niet? Hij was nauwelijks zestien, toen hij werd opgesloten, en je kan er van verzekerd zijn, dat Joachim hem nooit heeft laten zien.... hij wilde niet, dat er meer dan één ster tegelijk aan het firmament schitterde. Iedere verandering in mijn gelaatstreken hebben ze waarschijnlijk toegeschreven aan mijn lange gevangenschap en aan het feit, dat ik nu een man ben, inplaats van een jongen. Gelukkig kan ik Duitsch spreken als een Duitscher, daar ik drie jaar in Heidelberg gestudeerd heb."

Het eerste wat hij scheen gedaan te hebben was de militairen voor zich te winnen. Dat was voor zonsopgang reeds gebeurd. Zijn volgende maatregel was geweest het instellen van 'n strenge censuur op alle post- en telegraafkantoren. Om acht uur 's-morgens was reeds een proclamatie opgesteld, gedrukt en in de voornaamste steden verspreid, waarin de val van den overweldiger werd aangekondigd en een beroep werd gedaan op alle goede burgers, om de orde te bewaren.

"Maar Dick.... vader heeft toch een telegram van Joachim gehad?"

Hij kleurde.... uit schuldbesef.

"Het spijt me werkelijk, Cicely, maar ik had heusch geen andere keus. Je vader had me leelijk dwars kunnen zitten en ik houd nu eenmaal niet van onaangename verwikkelingen. Ik heb hem dus getelegrafeerd in Joachim's naam en natuurlijk is hij dadelijk gekomen. Hij heeft het geval allesbehalve vriendelijk opgenomen, maar ik heb hem zoo comfortabel mogelijk onder dak gebracht. Zoodra alles in het reine is, zal hij weer worden losgelaten en zal hij vrij zijn, om te gaan waarheen hij wil."

"Je wil toch niet zeggen, dat je hem gevangen houdt, Dick?"

Tot op zekere hoogte leek haar de gevangenhouding van haar vader een gewaagder onderneming dan de oplichting van prins Joachim.

Hij heeft een heel comfortabele reeks kamers in een kasteel, een mijl of twintig hier vandaan, Cicely. Hij krijgt uitstekende maaltijden, en zooveel sigaren als hij maar verlangt.... ook boeken.... en wandelen kan hij, zooveel als hij maar wil in een heel mooi park. Het spijt me natuurlijk, omdat hij nu eenmaal je vader is, maar ik kon eenvoudig niet anders handelen. Je zal het me maar moeten vergeven, Cicely."

Hij had haar nu alles verteld.... alles, behalve één ding. Wat zou er met haar gebeuren? Zij was hier gekomen, om prins Joachim te trouwen. Er had een onbloedige revolutie plaats gehad en er regeerde nu een ander in prins Joachim's plaats. Zij wendde het hoofd af, bang, dat hij in haar

oogen de gedachten zou lezen, die in haar opkwamen. Er heerschte een oogenblik stilte en toen hij weer sprak, klonk zijn stem veel ernstiger.

"Cicely, ik heb nu voortdurend over mijzelf gesproken en nu zal je het me moeten vergeven, als ik wat over jou ga zeggen."

"En, Dick?"

"Toen ik pas in Mintz kwam, had ik een prachtig plan in m'n hoofd. Ik wilde je vragen, mijn vrouwtje te worden. Het scheen iets zoo doodeenvoudig, om, na Joachim zijn troon ontroofd te hebben, hem ook zijn bruid te ontnemen.... Als je met mij getrouwd zou wezen, lieveling...."

Zij voelde, hoe zij beefde. Er was iets onheilspellends in dat „als“.... Wist hij dan niet.... had hij dan niet begrepen, toen hij haar in den tuin van het hotel in Borné in zijn armen hield.... dat zij hem liefhad?.... Waarom dan dit „als“?

"Ik begrijp je niet," stamelde zij.

"Cicely, ik heb je met heel mijn hart lief; ik zou

Hondenleed

*

*De oude hond ligt stil voor 't hok
En roert niet aan het schamel brok,
Romp door hem neergesmeten.
De oude hond treest nog den stok.
't Is een dier, kent dus geen wrok.
Al is 't zijn wonden niet vergeten.*

*En in z'n donk're weemoed-oogen,
Waaruit geen blik ooit heeft gelogen,
Leest men geen haat.
Daarin is slechts 't stil verlangen,
Dat men hem op zijn laatste gangen
In orde sterven laat.*

*Dan komt z'n baas en grijpt met ruwe hand
Den reeds versleten leeren band.
En spant hem voor den zwaar-beladen wagen.
En ploekt en striemt met felle slagen
Het oude moede hondenlijf.
Het zet zich schrap en trekt en rukt,
't Baat niet, geen enk'le poging die gelukt.
De pooten zijn te stram, te stijf,
Om den last, die menschenarm niet kan dragen.
Te brengen waar hij wezen moet.
En bij alle moeite die het doet,
Schijnt 't dier om hulp te vragen.*

*Dan valt het neer en steunt en hijgt.
De man, die vloek aan zweepsflag rijgt,
Schijnt 't niet te merken.
Een laatste huivering doorsiddert d'ouden hond
Die, nu hij sterven ging, de kracht niet vond.
Om langer nog te werken.*

PUCK BREVE.

graag mijn leven gegeven hebben, als je dat dienstig zou kunnen zijn; er bestaat niets op de wereld, dat ik zoo vurig verlang, als jou tot mijn vrouwtje te maken.... Cicely, toe, zeg, dat jij ook een beetje van mij houdt."

Blozend keek zij hem in de diepe, ernstige oogen, waarin nu geen lach speelde.

"Ik heb je lief, Dick," zei de zachtjes.

Hij nam haar in zijn armen en kuste haar harts-tochtelijk.

"O, lieveling, dat zal je toch nooit vergeten, wel?... Het is Dick Standring, dien je liefhebt, het is Dick Standring, dien je zult trouwen. Ik vrees echter, dat ik als Prins Peter je zelfs niet als verloofde kan begroeten."

Zij maakte zich uit zijn omarming los en keek hem verbaasd aan.

"Ik wilde je alles verklaren, maar wilde eerst die verklaring van je hebben, liefste. Jij en ik weten, dat ik geen echte prins ben, maar zoolang ik die rol speel, zal ik mij aan zekere regelen moeten houden. Een van de eerste dingen die ik na mijn komst hier ontdekte was, dat je huwelijk met prins Joachim hier uiterst onpopulair was. De oude generaal, die het bevel over de troepen voert, verzekerde mij, dat een van de redenen, waarom iedereen de revolutie zoo kalm zou opnemen, was, dat hun soeverein een „gewoon“ meisje wilde trouwen. Ik had hem wel een trap willen geven."

Zij knikte, nog steeds niet begrijpend.

"Daar heeft Joachim me al het een en ander

van verteld. Hij zei, dat er menschen waren, die tegen het huwelijk waren, maar dat hij alle oppositie wel den kop zou indrukken."

"Ja, er waren verschillende menschen, die het hem al heel duidelijk hadden laten voelen, heb ik gehoord, maar hij rekende er natuurlijk op, dat hij den steun van je vader zou hebben, om alles in het reine te brengen.... Maar dat is het nu juist, Cicely. Ik wilde je uit de handen van Joachim redden, zoodat ik zelf je zou kunnen trouwen; en nu kom ik tot de ontdekking, dat ik het niet kan.... tenminste niet in de rol van prins."

"Maar hoe lang wil je dan voor prins spelen?"

Hij streek met zijn hand door zijn haar, en op zijn gelaat kwam een bezorgde uitdrukking.

"Dat is 't m nou juist, Cicely. Ik weet het niet. Mijzelf het baantje bezorgen, was gemakkelijk genoeg, maar om er weer af te komen.... eerlijk gezegd, ik zie nog niet, hoe ik dat zal moeten klaarspelen. Als ik morgen uit het land wilde vluchten, zou ik eerst Joachim moeten loslaten en dan zou die je dadelijk als zijn bruid opeischen.... Als ik zelf met je trouw, terwijl ik mijn rol van prins speel, zou dat strijd beteekenen, waarvan bloedige botsingen zeer waarschijnlijk het gevolg zouden zijn.... Heb je soms iets bijzonders opgemerkt, toen je de grens passeerde?"

"Het viel me op, dat er nergens iemand te zien was. Die verschrikkelijke oude dames waren zeer ontdaan en schenen met mij begaan te zijn. Zij hadden het over „deloyale houding“ en „verraad“. En hier in Mintz zag ik geen mensch op straat."

"Ja, zulke onbeschofte lui.... dat is 't m nou, Cicely. Ze hebben het nu eenmaal in hun hoofd gezet, niets met je te doen te willen hebben. Het is natuurlijk niets persoonlijk; als ze je persoonlijk kenden, zouden ze wel van je moeten houden; maar zij zijn van meening, dat hun prins niet met iemand mag trouwen, die niet van koninklijken bloede is, en een van de redenen, waardoor mijn revolutie zoo populair is, is juist, dat ze denken, dat hun nieuwe prins daar ook niet aan denkt en het ook nooit zal doen."

Hij keek haar met stralende oogen aan.

"Maar hij denkt er wel degelijk aan, Cicely, en zal het doen ook."

Zij legde haar hand op zijn arm.

"Dick, ik verlang er heelemaal niet naar, een prins te zijn. Ik heb nu al voldoende ondervonden, dat ik nooit in staat zou zijn, mij in die waardigheid te gedragen, zooals dat van mij verlangd zou worden. Kunnen wij niet samen hier vandaan gaan, jij en ik, en aan al die nonsens een einde maken?"

Met een gebaar van wanhoop haalde hij de schouders op.

"Eerlijk, ik zie op het oogenblik nog niet in, hoe ik dat zou moeten klaarspelen. Jij kan vandaag nog weggaan, als je wilt, maar ik zal wel verplicht zijn te blijven en de comédie vol te houden."

"Maar waarom dan, Dick?"

"Om het je maar heel kort te zeggen: omdat ik anders doodgeschoten zou worden. Ik zou er misschien in slagen over de grens te komen, maar vóór ik heel ver weg zou wezen, zouden ze me zeker gegrepen hebben. Je begrijpt toch wel, dat ik een indringer ben. Wil ik ooit veilig uit deze geschiedenis weggelaten, dan zal ik geduid moeten hebben, en eerst de kat eens uit den boom moeten kijken."

Zij begon nu een vaag idee te krijgen van de moeilijkheden en de gevaren, waarin hij zichzelf had gewikkeld.

"O, Dick," riep zij berouwvol uit, „dat was ik niet waard!"

"Niet waard?" riep hij hartstochtelijk uit, „niet waard? Hoe kan je zoo iets zeggen, Cicely? Maar ik wil zonder kleerscheuren uit den strijd te voorschijn komen, zoodat ik je zal kunnen trouwen; en ik wil niet, dat anderen, die er absoluut onschuldig aan zijn, zullen boeten, voor wat ik gedaan heb. Tot nog toe is alles hals-over-kop gegaan, maar nu zal ik verder voorzichtiger moeten zijn.... niet alleen ter wille van mijzelf, maar ook terwille van anderen.... Maar, zooals ik zeg, liefste, er is geen enkele reden, waarom jij niet nog vandaag zou vertrekken."

Zij keek hem onderzoekend aan.

"Als je er op staat, dan zal ik heengaan, maar ik zou het heel onaangenaam vinden, je hier alleen in het gevaar achter te laten."

(Wordt voortgezet)

Als Figurant achter de Filmcoulissen

DOOR

LOUIS A. M. VIERHOUT

Den tweeden dag geraakte ik in mijn nieuw beroep al aardig thuis. Mijn comparsendoop had ik genoten en nu kon ik me wat rustiger bezig houden met het probleem, hoe ik, zonder het atelier te verlaten, alles kon gadeslaan zonder iedere drie minuten verdreven te worden van de plek, waar men zich even neerkwakt. Ik moet eerlijk bekennen, het is me niet gelukt en al zou ik tot heden aan toe daar als compars gebleven zijn, dan zou ik ook thans nog van rechts naar links, van links naar rechts, van Noord tot Oost en zoo vervolgens alle graden van het kompas opgejaagd worden.

Inmiddels waren we nog steeds aan het carnavallen, maar uit de menigte drong langzaam het gerucht tot me door, dat morgen „die grosse Verhaftung” zou plaats vinden. Wat dat voor een „groote arrestatie” zou zijn, was me niet bekend, maar in ieder geval beloofde het interessant te worden. Voorloopig waren het weer korte afgebroken scènes, maar er begon eenige wijziging in te komen. In dat Spaansche pseudokroegje was een balustrade, waar een trap naar toe leidde. Als we dansten moesten we veronderstellen, dat daar boven plotseling de politie kwam en dan even naar boven blijven turen, zoodat het zou blijken, of er een knuppel in het hoenderhok gegoid werd.

Ook eenige scènes, waarin Jenny Jugo en Enrico Benfer alsmede Clifford McLaglen optraden, werden gerepeteerd en gedraaid. Jenny Jugo moest in een kring van feestvierenden eenige Spaansche dansen ten beste geven, die door haar speciaal voor dit doel waren aangeleerd. Men had tevens een echte Spaansche danseres geëngageerd en deze gaf tot het moment van opname nog steeds waardevolle instructies, hoe of die draaiing genomen moest worden, hoe zij haar armen moest houden, hoe de castagnetten enzovoorts, enzovoorts. Ons, comparsen, werd nadrukkelijk bevolen bij het aanvangen van het dansen om de kostbare mantilla van Frau Jugo te denken en er niet tegen op te hobbelen in den feestroes.

Reeds den vorigen avond was ik aan Jenny Jugo voorgesteld evenals aan den regisseur Professor Behrendt. Dat hij professor zijn moest hoorde ik eerst eenigen tijd terug.

Wat Jenny Jugo betreft, dit is een zeer aardig meisje, bijna een poppenkind, wie men het kan aanzien, dat het filmleven hard bezig is, haar spontanen Weenschen aard om te zetten in een gekunsteld, zich bewust voelend karakter, dat bij iederen verstandigen man een zekeren wrevel opwekt. Niet dat dit reeds bij haar het geval is, maar men merkt direct, dat dit 20-jarige meisje doobert tusschen haar eigen meisjes-ik en het langzaam inwerkende berekenende onnatuurlijke. Dit laatste kan voor het filmspel zeer veel waarde hebben, maar in het gewone dagelijksche leven is zoo'n arm menschenkind natuurlijk niet meer op haar plaats, of gaat zich althans als zoodanig voeien.

Zonder echter aan de meer dan idiote verafgoding van „filmsterren” te willen meedoen, waarbij men het tegenwoordig zelfs tot een feer rekent, den hond van zoo'n ster een aaiëpoesje te hebben mogen geven, kan ik gerust verklaren, dat het speeltalent van Jenny Jugo ongetwijfeld groot is en ik soms werkelijk heb genoten van haar directe absolute inleving. En dit wil heel wat zeggen in zoo'n..... enfin, dat weten we nu al.

Haar Broutigam of beter gezegd haar verloofde, Enrico Benfer is een zeer sympathieke jongen van Italiaansche afkomst. In de film speelde hij ook de verliefde rol, doch ik twijfel niet of de originaal uitgave hiervan zal hem beter afgaan, want onder ons gezegd en gezwegen, geloof ik, dat zijn aard niet voor het filmleven geschikt is. Overigens sans rancune. Herr Benfer, in-

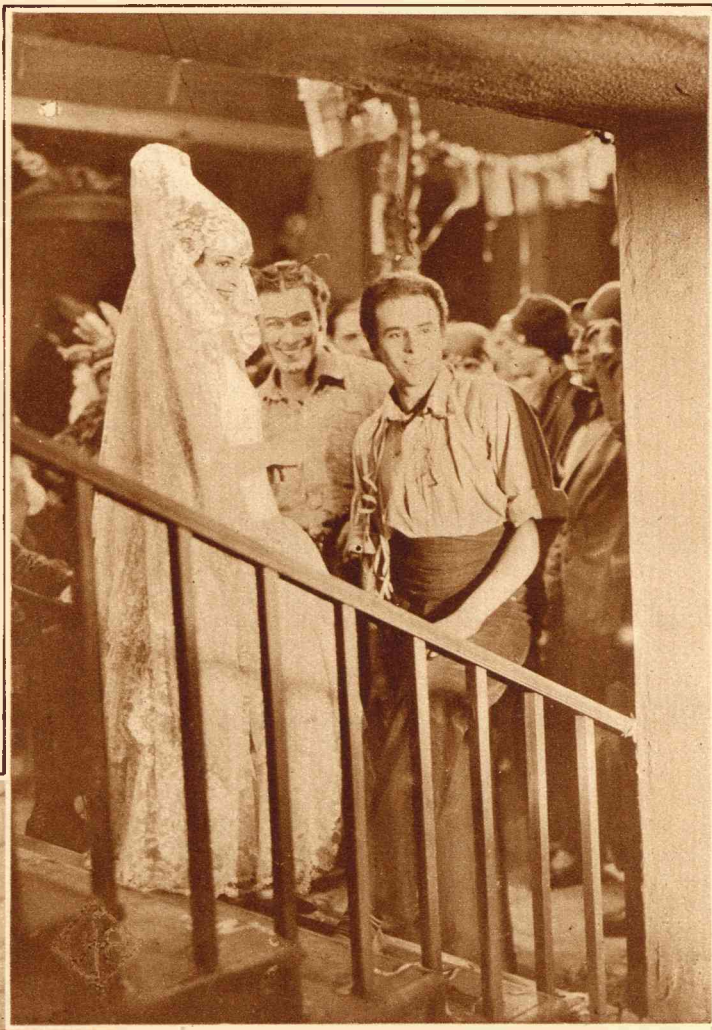
III

dien gij dit tenminste ooit onder je oogen mocht krijgen. Nu we toch eenmaal aan de hoofdpersonen zijn kunnen we gelijk wel even Clifford McLaglen opnoemen, een sportieven Engelschman met een markant gezicht, die zeer goed speelt, joviaal van natuur is en een goed bokser bovendien. In de schminkzaal was hij den fotograaf boks instructies aan het geven. Hoe handig de arme jongen ook met de knopjes van zijn toestel wist om te springen, met de „knopjes” van onzen Clifford kon hij niet overweg. Hoewel ik me verbeeld, zeer dankbare bokslessen genoten te hebben, vond ik het toch veiliger met Clifford goede maatjes te blijven, wat niet veel moeite kostte daar het een doodgoeie kerel was, ondanks zijn handjes van een vierkanten meter oppervlakte. Vervolgens was er nog een Spanjaard, Felix de Pomes, die o.m. speciaal geëngageerd was, om den regisseur terzijde te staan, waa... et Spaansche gebruiken en gewoonten betreft. Want het is een feit, dat de goede reputatie der Ufa-films veelal uitsluitend te danken is aan de groote verzorging en de vele moeite, welke er aan ten koste gelegd worden. Thans heb ik ervaren, dat beroerd gespeelde momenten in andere producties alleen te wijten zijn aan het opnemen van onrijpe scènes, die om kosten uit te sparen, maar zonder behoorlijke oefening worden gedraaid.

Eindelijk was de dag der groote arrestatie genaderd. Na het draaien van eenige politieagenten-scènes, details van het binnenkomen, het voorbijmarcheeren der voeten enzovoorts enzovoorts werd ons aangezegd te dansen, op te letten

tot er geroepen werd Polizei, dan naar boven kijken en vervolgens sauve qui peut naar den uitgang dringen, waar een serie revolver-loopen, gehanteerd door politie-agenten, ons weer moesten doen terugdeinzen. Alle hens was aan dek en de Probe werd gemaakt. Uit den aard der zaak heb ik al eens verschillende malen in het nauw gezeten, maar een zoo sterke verdrukking als daar heb ik nog maar zelden meegemaakt. Het ging er echt Spaansch toe en de regisseur lachte in zijn vuistje.

„Das' war' gut gemacht,” noch mal' genau dasselbe.” Nu werd het pas „meenens” en was ik er den eersten keer ongeveer een geheelen teen bij



Een trappscène in de bar. Hierop ziet men tevens hoe lang de mantilla was van Frau Jugo.



Onze filmredacteur als compars-caballero. Dit costume gold als 't schoonste van de Ufa-garderobe en bestond uit een vuurroode broek, een zijden, beige shirt met een donkere dito das, een rood jasje met zilvergalon en franje plus een zwarten hoed met rood koord. Om het middel een zilveren brocaat-sjaal. 't Lijkt wel aardig, maar 't valt heusch niet mee!

ingeschoten, ik geloofde niet, dat ik in deze „ronde” er met minder dan minstens een voet af zou komen.

Om echter zeker te zijn, dat ik nog iets van mijn onderstel zou overhouden, drong ik achterste voren de massa binnen en kon alzoo de luitjes, die achter me opdrongen met mijn handen op teenafstand houden. Wanneer dit gedeelte er niet uitgehaald is, dan kan men in den herfst a.s. mijn omgekeerd filmspel bewonderen.

Toen deze tweede opname geëindigd was (er moest nog een derde gemaakt worden) kwam een groot gelokte acteur-declamator-filmspeler-compars uit de menigte te voorschijn met het nieuwtje „Wir sind doch kein' Tiere.” Wat mij betreft, was ik het roerend met hem eens, al wist ik dat al, alvorens hij het gezegd had. Onze vriend was blijkbaar zoo in de verdrukking gekomen, dat zijn ingewanden in omgekeerde volgorde zijn lichaam bezetten. Uit medelijden werd hij toen voorloopig op non-activiteit gesteld met behoud van gage.

Des middags werd de steekpartij verfilmd. Behrendt deed de steekster voor hoe zij moest doen en trok zelfs het gezicht dat zij daarbij moest zetten.

Eerst de „Probe”. Dat lukte niet.



De feeststemming in de Spaansche kroeg der Ufa op haar hoogtepunt. Hier heeft men een geheel overzicht van de plaats des onheils . . . pardon, de plaats van genoegen. De met I genummerde heer was de declamator-acteur-compars, die de ontdekking deed dat we „geen dieren” waren. No. II boven wist het met haar aangelaat altijd zoo te plooiën, dat ze steeds in het opname-toestel keek. Uit vrees, de film te ontsieren, stond onze filmredacteur III behoorlijk in de laatste linie. Rechts: het Spaansche orkest in actie.

Nog eens voorgedaan.

Weer opnieuw geprobeerd. Dezen keer was de belichting niet goed.

Weer opnieuw.

De handeling bleek nu niet duidelijk zichtbaar. De dolk moest n.l. bliksemsnel te voorschijn gehaald worden en dan zou door Ohme een flesch (van carton) op haar hand gegooit worden, waardoor de dolk wegsprong. Vervolgens eenige repetities met „een juisten gooi”. Tenslotte nog een proef met de geheele scène en eerst thans kon er „gedraaid” worden. De omstanders waren reeds gaar van het kijken alleen.

„Drehen,” klonk het, en zacht snorde het opname-apparaat, de gezichten, of liever het gezicht vertrok zich tot een jaloersche grijns, langzaam daalde de hand naar de greep van den dolk, een ruk omhoog en . . . pats, vloog de flesch op het poezelige knuistje, en slingerde den dolk weg.

„Goed, prachtig,” jubelde Behrendt, „nog een keer, precies hetzelfde.”

„Klaar! Draaien!” en hetzelfde tafereel ging weer van voren af aan. Weer vloog de dolk op het moment

van steken (naar het opname-apparaat, want een tegenspeelster was nog niet noodig) door de lucht, en kwam met de punt in den schoen van den regisseur terecht. Deze liet niets merken en ging door met zijn aanwijzingen geven tot de scène was afgelopen. Eerst toen vertelde hij, wat de dolk gedaan had. Hij trok zijn schoen uit en toen kreeg men een met bloed geheel doordrenkte sok te zien. De dolk was door den schoen en alles heen tot midden in zijn voet doorgedrongen. Onmiddellijk was een „Sanitätsman” ter plaatse, die



Jenny Jugo en Enrico Benfer tijdens een opname. De operator Behn-Grund staat te „draaien”, rechts naast hem de regisseur Behrendt, man met trui is de hulp-operator. De lange smalle lamp is een kwiklamp, de andere een jupiter. De man op den achtergrond is de lamp-verschuiver.



De fraaie mantilla, waarin Jenny Jugo een gedeelte van haar rol speelt.

de wonde reinigde en verbond. Het frappeerde mij hoe snel er hulp bij de hand was. Er verliepen nog geen twee minuten tusschen het alarm en het verschijnen van de E.H.B.O., zouden we platweg kunnen zeggen. Alles heeft men direct gereed, zelfs bij het schieten was een echte „schupo” of agent aanwezig, die verantwoordelijk was voor eventuele ongelukken. Hij controleerde de wapens en hield een oogje in 't zeil, dat er geen comparsen (voor de leiders kwam het zoo nauw niet) in de nabijheid kwamen. Nadat het pootje prachtig verbonden was (er zat misschien wel een kilo emballage omheen) regisseerde de gewonde met zijn voet op een stoel verder, thans het gedeelte, waarbij Jenny Jugo net moest doen alsof de voorgaande scène van het steken nog plaats had. Eerst moest ze minachtend kijken, wat den toorn opwekte van de heetgebakerde concurrente, vervolgens vlammend verontwaardigd, dan ineens naar het balkon, vanwaar de flesch verondersteld werd te komen, en dan triomfeerend over het fiasco van haar mededingster, die pijnlijk wrijvend langs haar heen vertrok. Ook hier weer uit den treure instellen en probeeren, totdat de opname tot twee keer toe goed gelukt was.

(Wordt vervolgd)

De Huldigings van H.M. de Koningin

Op velerlei wijze heeft het Amsterdamsche publiek zijn liefde en eerbied voor H. M. de Koningin-2-jarig Staatsburgerschap deze week in de Hoofdstad. Hoewel de intocht jammerlijk verregende, heeft de volgende dagen gelukkig nog veel goed gemaakt. Gebeuren met een blijden glans overtogen. — Mogen hierbij verschillende episoden uit deze huldiging



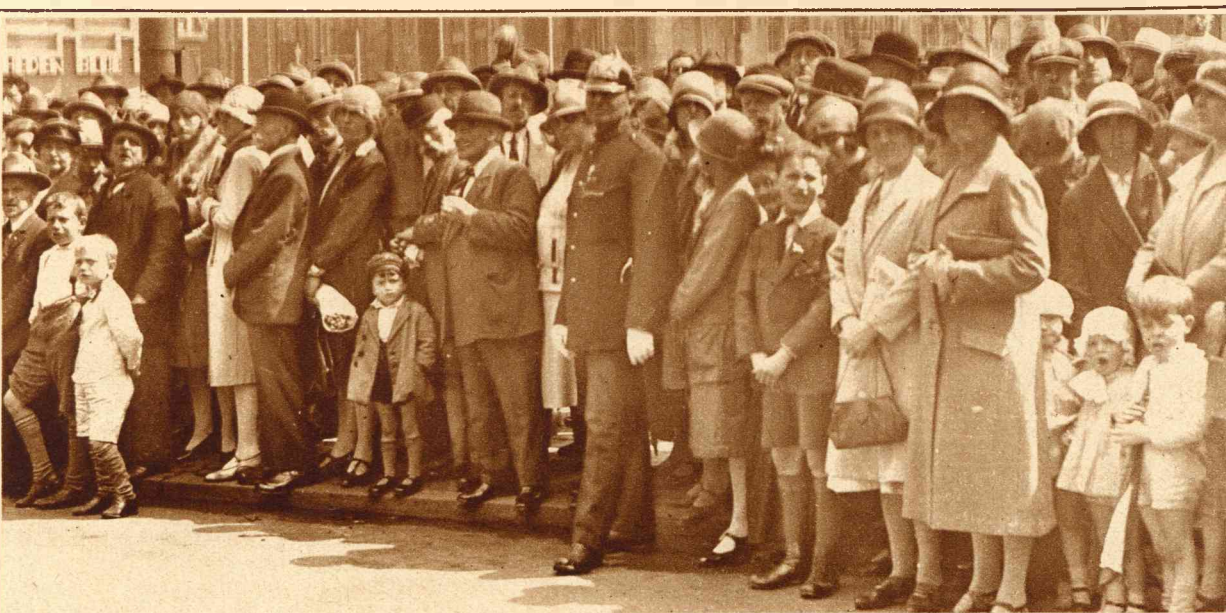
Tallooze vereenigingen hadden zich met hunne vaandels en banieren op den Dam opgesteld, eveneens den stroomenden regen trotseerend.



Frederik Roeske, de dirigent, leidt met een aanstekelijk enthousiasme de groote zingende mannenschaar, ondanks het neergutsend hemelwater.



Hieronder: Op den Dam luisterde ook jong en oud naar de door de radio verspreide gedachteniszing, welke op Maandag in de Nieuwe Kerk plaats vond.



De Koningin milie luistert op het balkon van het Paleis, zangershulde dellijk na a Zaterdag H. M. de K Moeder ge

Links: Moe dochter bege naar de Nieu ter bijwoning plechtige g nisvierin

Rechts: de plecht de Nieu Achter zichi na front de lijke Fan den voorg Mengelbe zijn dirig

Huldigingsfeesten H. M. de Koningin-Moeder

erlei wijze heeft het Amsterdamsche publiek uiting gegeven van de en eerbied voor H. M. de Koningin-Moeder, wier vijftig- jaarsburgerschap deze week in de Hoofdstad herdacht werd. De intocht jammerlijk verregende, heeft de zon gedurende de dagen gelukkig nog veel goed gemaakt en het feestelijk n met een blijden glans overtogen. — Eenige snapshots hierbij verschillende episoden uit deze huldigingsweek weergeven



De stoet langs het feestelijk versierde Damrak, onder een plassenden regen.



De Koninklijke Familie luistert, staande op het balcon van het Paleis, naar de zangershulde, onmiddellijk na aankomst Zaterdagmiddag H. M. de Koningin-Moeder gebracht.

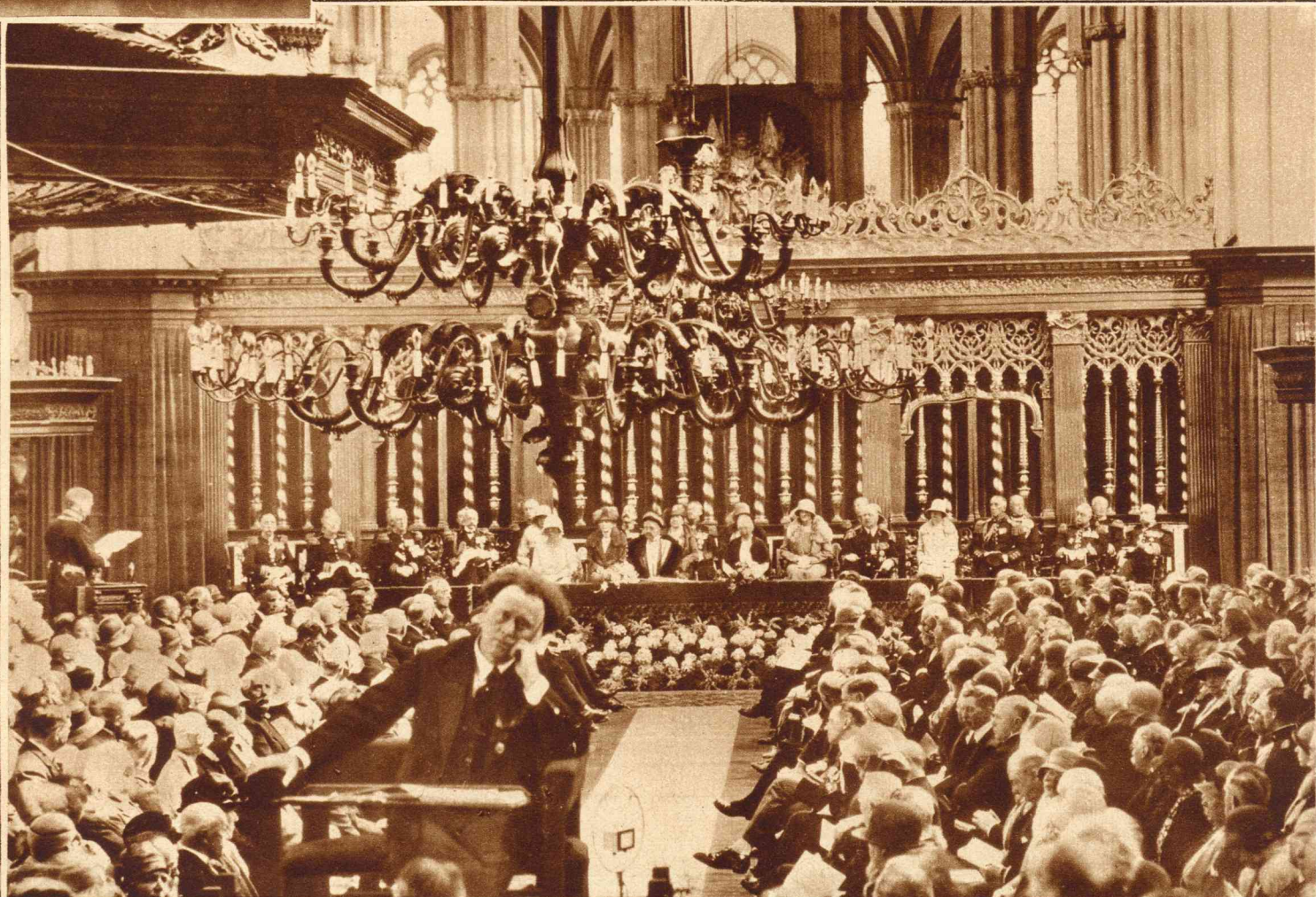


De terugkeer uit de Nieuwe Kerk ten Paleize.



Links: Moeder en dochter begeven zich naar de Nieuwe Kerk ter bijmoning van de plechtige gedachtenisviering.

Rechts: Tijdens de plechtigheid in de Nieuwe Kerk. Achter met gezicht naar het front de Koninklijke Familie. Op den voorgrond W. Mengelberg op zijn dirigeerstoel.



VROUWENLEVEN

OM SLANK TE WORDEN.

Een goed figuur is iets, dat een vrouw verkrijgen kan, ook als moeder natuur het haar niet dadelijk heeft meegegeven op haar levensweg, zegt „Home Chat.” Er is geen verontschuldiging voor een vrouw die met een plomp figuur blijft rondloopen, terwijl er allerlei middelen zijn om zoo'n gestalte te verbeteren. Er zijn allerlei leefregelen bekend ter verkrijging van een slank figuur. Het minst onaangename dieet is misschien wel dat van melk en aardappelen. Het bestaat hieruit dat men, gedurende één dag in de week, niets anders eet dan gebakken aardappelen en niets anders drinkt dan melk. Voor de overige dagen van de week kan men dan eten en drinken wat men wil. Onze zegsvrouw verzekert, dat dit eenvoudige regime wonderen uitwerkt en men er in korten tijd door afneemt in gewicht. (Of het waar is? We zouden de proef kunnen nemen. M.

HET OPDIENEN VAN HORS D'OEUVRES.

Als we geen hors d'oeuvresschaal hebben, kunnen we zelf een alleraardigste schaal gereed maken voor het opdienen van onze voorgerechten. We hebben er het bovenlijf van een poppetje voor nodig, een boerinnetje bijvoorbeeld, zooals die voor theemutsen worden gebruikt. Zoo'n poppetje plaatsen we dan op een standaardje — een schijfje hout voor het voetstuk en daarin 'n stokje, waarvan we de juiste lengte moeten uitvinden, waar het poppenlijfje op bevestigd wordt. Op een bord leggen we dan, precies op elkaar,



Voor het jeugdige bruidje lijkt ons niets zoo geschikt als no. 4824, een sober doch zeer chic bruidstoilet, hetwelk wij dachten inivoorkleurig crêpe satin. Het materiaal ter vervaardiging van elegante bruidstoiletten. Het corsage van deze japon-blouse een weinig over een nauwsluitend heupstuk, het rokje valt van voren met klokken. Een smalle sleep en twee toefjes oranjebloesem voltooien het geheel. No. 4674 geeft het voorbeeld van een aardige bruidsmisjesjapon, waarvan



het rokdeel uit 3 schuinoplopende, geplisseerde volants bestaat. Georgette of crêpe de chine in 'n pasteltint is hiervoor het aangewezen materiaal. Het ceintuurtje kan zoowel van bijpassend satijn als van dezelfde stof vervaardigd worden. No. 4823. Een elegante japon voor de moeder der bruid, gedacht in donkerblauw crêpe-georgette. Het corsage is eenigszins blousend. De onderkant der mouwen en de rok (m. klokstuk op zijde) is ter hoogte van de heup met fijne plooitjes bewerkt.

SINAASAPPELSCHILLEN.

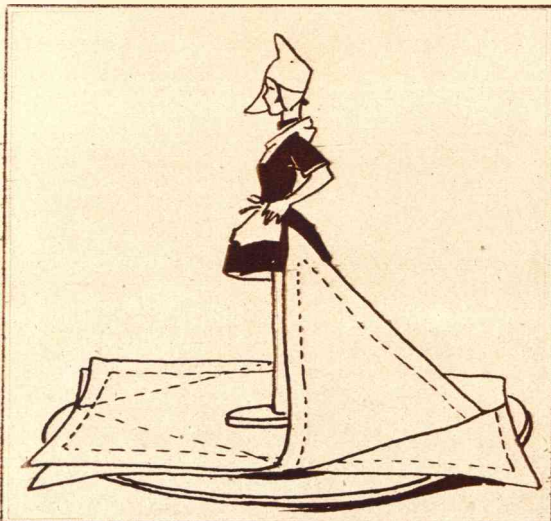
Sinaasappelschillen belanden gewoonlijk in den vuilnisbak. En dat is jammer, want ook de schillen van de saprijke vrucht kunnen we nog productief maken. Vooreerst kunnen we er 'n heerlijk snoeprijtje van maken door ze in ruim water te koken tot ze zacht zijn, dan van alle wit te ontdoen, in nette reepjes te snijden en ze te koken in een suikerstroopje van drie deelen suiker op een deel water, waarna ze in suiker gewenteld en in de zon of in een oven gedroogd worden.

Dan kunnen we de schillen van sinaasappelen, ontdaan van al het wit, evenals die van citroenen, drogen om er, wanneer we eens van die vruchten verstoken zijn, rijst en pudding mee te aromatiseren.

En ten slotte kunnen sinaasappelschillen die goed gedroogd zijn, uitstekend dienen, bij wijze van vuurmakers, om er kachels mee aan te maken. Bewaren dus! M.

KNIPPATRONEN

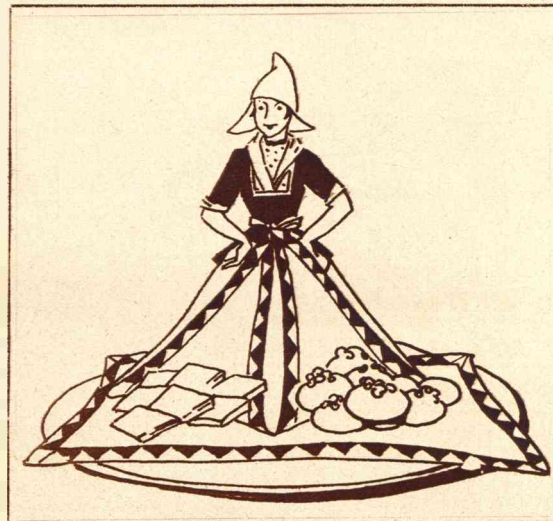
KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”. Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0,55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0,35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde „patroonschets”. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder, of met lagere nummers, zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— p. stuk voor dames, voor kinderen à f 0,70.



twee kleedjes of vingerdoekjes, versierd met een kantje of gekleurden rand. Middenin plaatsen we ons poppetje, waarna we de vier punten van het bovenste doekje omhoog halen en aan de taille van het poppelijfje vastspelden, zoodat hierdoor een rokje wordt gevormd en onze schotel vier afdeelingen krijgt, ook uitstekend geschikt voor verschillende sandwiches.

En wat zoudt ge zeggen van een kaasschotel op deze manier voorgediend? Een vakje voor de blokjes kaas, een tweede voor het geroosterde brood of de kleine beschuitjes, een derde voor de boterballetjes en het vierde voor radijsjes.

Van radijsjes snijden we gewoonlijk het bovenste puntje af, terwijl we er een klein stukje van het groen aan laten zitten. We kunnen ze echter ook aan den bovenkant in vieren insnijden, zoodat ze, als bloemen, openstaan. M.

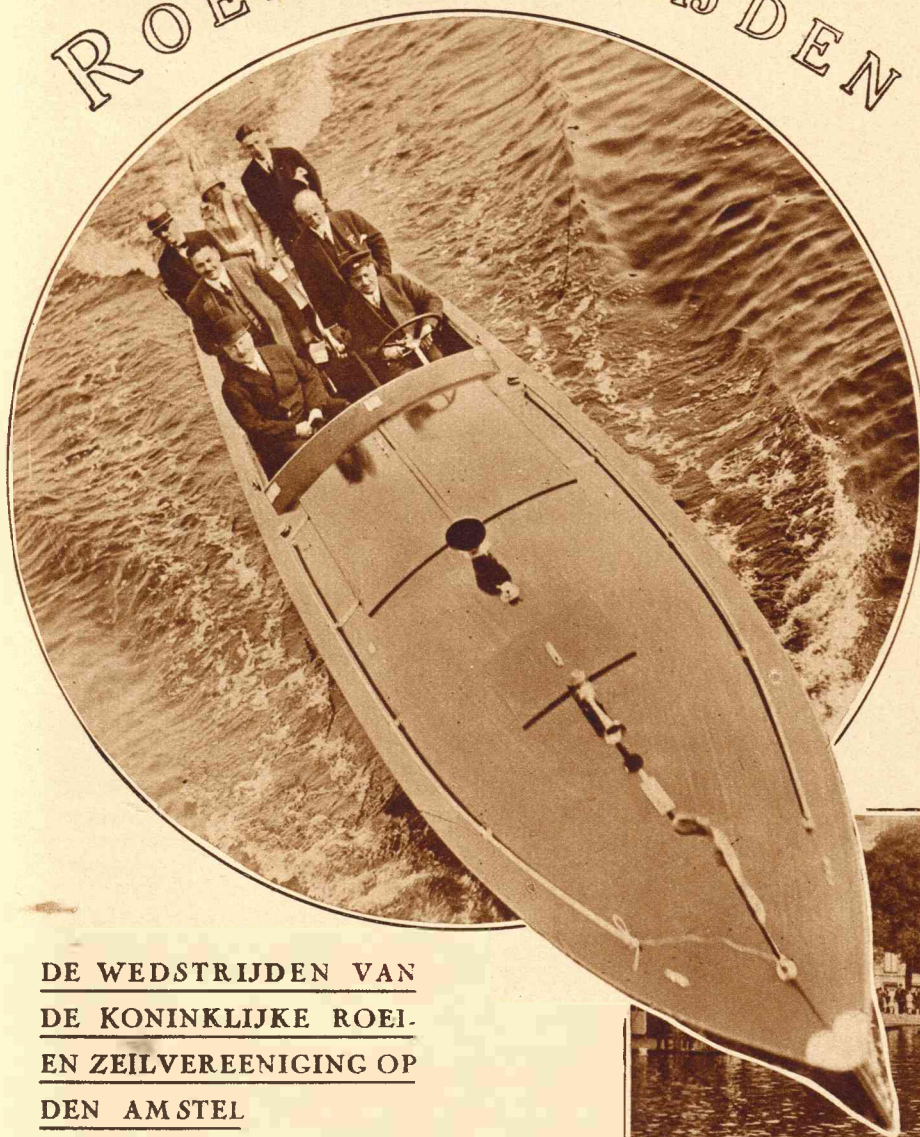


SUNLIGHT ZEEP
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

SUNLIGHT ZEEP
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000



ROEIWEDSTRIJDEN



DE WEDSTRIJDEN VAN DE KONINKLIJKE ROEI- EN ZEILVEREENIGING OP DEN AMSTEL

Op de bovenste foto de spannende race der oude achten. De belangstelling langs de oevers en op de bruggen was ongekend groot.

Rechts boven: Fraaie kiek van Njord's oude acht, die in het nummer oude achten de overwinning behaalde.

In cirkel: Hooge belangstelling bij de wedstrijden van de Koninklijke. Z.K.H. Prins Hendrik volgt in de motorboot belangstellend de verrichtingen der roeiers.

Op de foto hiernaast: De strijd der jonge vieren op den Amstel. Triton, Laga en Laak. Triton werd eerste



HET OUDE HUISJE

Door Robert van Passen

Ze stonden er nog frisch en oolijk, ondanks hun hoogen ouderdom, de zes kleine werkmans-huisjes, tegeneengedruimd lijk goezakkige maten die hun ronde doen, arm in arm en zingend om aan iedereen hun plezier te toonen. Ze stonden er zoo simpel, zoo pinkelend in den zonneschijn, ze deden denken aan geluk en huiselijkheid en stille, zachte liefde. Ze stonden er God-weet hoe lang al bij de groote baan waar dag-in-dag-uit auto's en wagens en gerij voorbijtrokken; en het deed landelijk aan, die huisjes in de nabijheid van de grootstad, met hun witte muren, hun scheefgezakt dak en hun hofje vol bloemen voor de deur; men voelde zich ineens op den buiten, men dacht aan boterbloemen, aan leeuwerikken, aan ruischend koren, aan licht en zonnevreugd.

Ze stonden er nederig en bedeesd, levend hun eenvoudig leven van elken dag, zonder verdere verlangens, lijk de vogelen en de bloemen van het veld.

In het eerste woonde een dokwerker met vrouw en zes kinderen. Het tweede huisde een schoenmaker. Het derde was een herberg. Dan had ge 'n jong huwelijk; ernaast een groentevrouw met haar dochter en kleinkinderen; in het laatste de ouwe Pol, heel alleen. Ze verstonden zich best onderen, maakten nooit ruzie, en hielpen wie hulp noodighad.

Vlakbij woelde de stad. Als een vreemd dier leefde ze, de groote stad, vurig, hatelijk, haar gierige vangarmen dieper en dieper het land instekend verslindend al het mooie dat in haar greep lag. Zoo was het rond de witte huisjes, die vroeger in een weelde van groen verdoken zaten, stilaan een net van leien en straten geworden, met nieuwmodische gebouwen en leelijk asphalt. Planten en boomen hadden moeten wijken, en nu lagen ze daar, de zes ouwe kameraden, eenzaam en bloot in het schelle licht, en opeens zoo onooglijk naast die hooge paleizen, zoo arm en mizerabel naast al die pracht. Het was net of ze hun glimlach verloren hadden; ze schenen bedremmeld lijk kinderen onder een hoop groote menschen, niet wetend en niet begrijpend, en vol angst voor al die ontzaglijkheid.....

Op een morgen kwam het bericht dat de bewoners verhuizen konden: de straat werd verbreed, de huisjes moesten gesloopt.

„Hee-hee,” deed de schoenmaker, „nu nog verhuizen, op mijn jaren?”

„Da's niks,” meende de groentevrouw: „overal bakken ze brood!”

Ouwe Pol zei niets, schudde het hoofd en kroop weg in zijn schemerhoekje, lijk een dier dat pijn heeft en het niet zeggen kan.

Het eerst trokken de jonggehuwden op. Het was hun ook onverschillig, hun geluk lag overal waar zij zelf waren, de heele wijde wereld door. Met een lach en 'n kwinkslag namen ze afscheid van hun bureu. Men had ze vroeger zelden te zien gekregen; toch was er opeens een leemte na hun vertrek; zelfs de groentevrouw had haar gebazel verloren en zat zwijgend bij haar manden.

Dan kwam de beurt aan den dokker; hij trok de stad in, dicht bij zijn werk. Ook die liet weinig heimwee blijken.

De volgende week ging de groentevrouw. Het was een heel weemoedig mensch. Ze zei tegen Pol dat ze doodging, nu, en Pol knikte dat hij het verstond.

De kleermaker en de herbergier waren ook plots verdwenen. Pol bleef nog alleen.

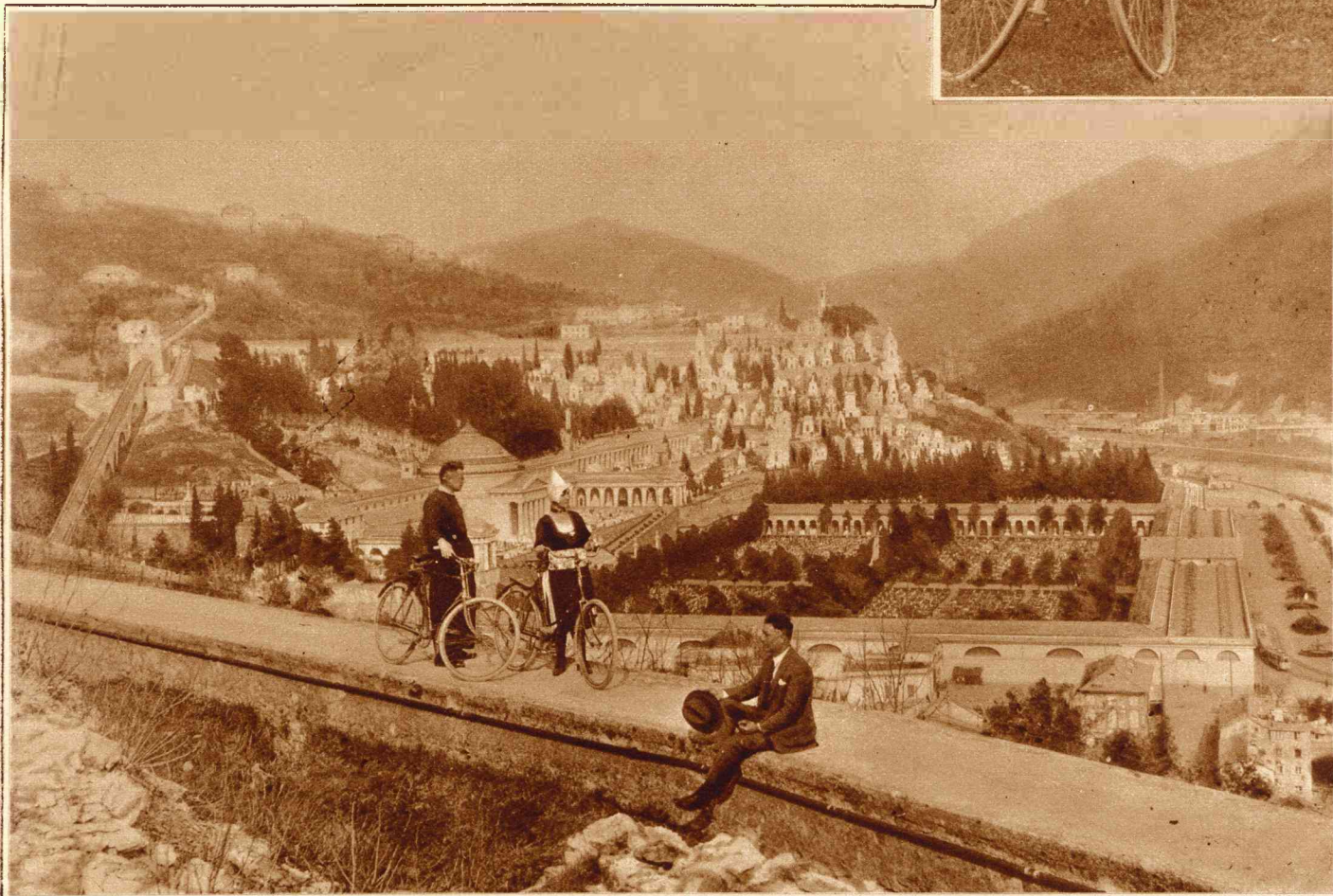


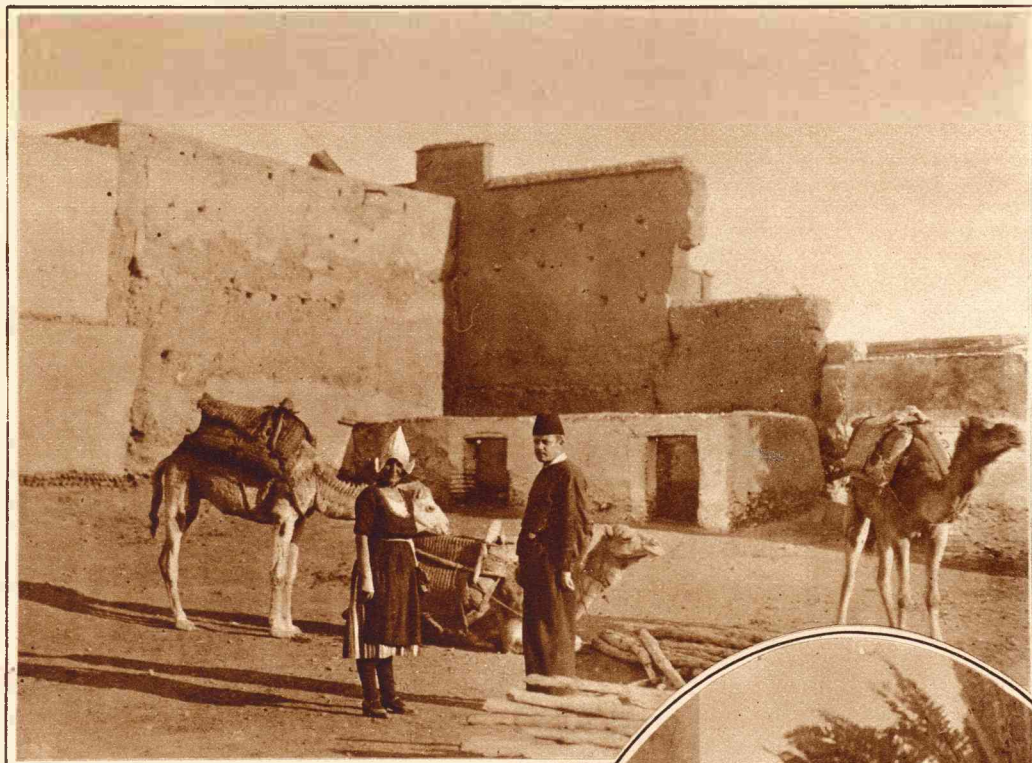
Volendam in den Vreemde

Het Hollandsche echtpaar Heesters maakt momenteel 'n groote reis per rijwiel door alle landen van Europa, in Volendamsch costuum. Uit 'n collectie foto's ons toegezonden laten we er hier eenige zien waarop men 't ondernemend echtpaar in verre, vreemde omgeving zien kan.

Foto hierboven: Bij den beroemden scheeven toren van Pisa.

Foto hiernaast: Bij het zoo schitterend gelegen kerkhof van Staglieno te Genua.





In Afrika's Noorden, bij de kameelen.

Een groote stilte hing om hem heen, het was of de dood hem van alle kanten tegengrijnsde: maar hij hield vast, wou niet wijken.

Eens kwam een gemeentebediende hem opzoeken:

„Hewel, Pol, voor wanneer is 't?”

Pol deed of-ie niet begreep.

„Wanneer ga-de weg?”

„Ik ga nie'....” grolde hij.

„Ge weet toch da' ge moet: Alles is onteigend.”

„Neeë,” schudde de ouwe.

„Maar mensch! Het wordt allemaal afgebroken!”

„Neeë,” deed hij halsstarrig.

Heel dien dag sleet hij rond, van kamer tot kamer, betastte de muren, streelde stillekens de meubels, bleef dan weer onafgebroken turen op eenzelfde plaats, mompelend aldoor in zijn eigen, kreunend lijk een hond die naar z'n meester zoekt.

Het was hem onmogelijk, van zijn huisje heen te gaan. Hier had hij zijn heele leven verbracht. Van in zijn vrijerstijd, jaren geleden, had hij 't gehoord. Op een wandeling merkte zijn meisje op:

„Iets voor ons, Pol!” zei ze, met een zonnige vreugd in haar oogen.

„Ja,” stemde hij in.

God! Wat al geluk, die eerste jaren! Als hij 's avonds thuiskwam van het werk, kon het er zoo lekker-huiselijk zijn, in 't gele lamplicht, met den glimlach van zijn vrouwtje en de innigheid van haar stille bewegingen rond hem heen. Een hémeltje, voor hen alleen!

Dan kwamen de kinderen. En met hen de zorgen. Hoe moedig was zijn vrouwtje toen geweest! Zoo'n sterk, goed, schoon moederke!... Vooral bij den dood van het jongste, het mizerabele kleintje dat niet leven wou en stillekes uitging als 'n vlammeke....

De kinderen werden groot. Ze trouwden en trokken op, een na een. Het werd weer stil rondom hen, lijk in hun eersten liefdetijd. En al was hun haar ook vergrauwd en hun oogen verdoft, ze deden niet minder verliefd dan vroeger; hun hart bleef jong. Och, ze waren zoo vast aan elkander gehecht!

Het was dan ook vrééselijk, toen ze stierf. „Mijn heilig vrouwe!” jammerde hij, buiten zinnen. Lijk een razende ging hij te werk, sloeg met de vuisten tegen zijn hersens, hamerde zich dol om de pijn niet te voelen, daarbinnen.

Zoo bleef hij alleen, in het verlaten huis, een oud man die nog enkel leefde van herinnering. Daar hing haar portret: uren bleef hij er soms vóór staan, zag het bewegen, zoo heel zacht, als een glimlach van liefde, voor hem. Hij wist niet meer dat hij nog op de wereld was, hij kende niets dan



Arabische kinderen op de fiets.

zijn vrouwtje, ginder ver, in andere regionen, ergens waar het heel mooi was en zacht....

Al die jaren had zijn huisje deel genomen in zijn geluk iets als een uitstraling ervan hing nog in die muren. En nu moest hij weg! Alles werd afgebroken! Al het kostelijke en heerlijke geschonden en gescheurd! Ach nee! Dat was toch onmogelijk! Heel zijn hart kwam in opstand tegen die heiligschennis. Stug stom, lijk een stier, stond hij gereed om iederen aanval te weren. Hij balde de vuisten en beet de

tanden oopen. En 'n wilde hardnekkigheid vlamde in z'n oogen.

D'rnaast werden de muren neergehaald. Soms dreunde zijn huisje van de slagen. Dan ging hij in zijn liefste hoekje zitten — het hoekje van zijn vrouwtje — aaide den wand, sprak er tegen met zoenende woordjes gelijk men spreken zou tot een kindje dat gepijnigd wordt: „Mijn zoeteke.... 't is niks.... toe....”

Iedere bons hamerde door zijn hart, iedere dreun sloeg zijn bloed vol dwaze jacht. Hij had willen roepen, bidden, smeeken, op de knieën vallen opdat ze toch meelij zouden hebben met zijn dierbaar huizeke. Hij had willen vragen, lijk een bedelaar: „Asjeblief, laat me daar tot ik dood ben.... het kan zoo lang niet meer duren....” Maar och, wie bekreunt zich om 'n armen, ouwen dompelaar!

Soms bekreep hem de lust, zich te verdoen, om die laatste scheiding niet te moeten beleven. Dan dacht hij aan God, die zoo goed voor hem geweest was, en aan zijn vrouwe, dat nu leefde daar hoog ergens boven de sterren. „Nee,” voelde hij, „ze is te heilig, ik mag ze geen zeer doen....”

Maar wég kon hij niet. Met hand en tand klampte hij zich vast aan zijn eenigen schat. Taai, wrokkig, de schouders hoog, stond hij klaar. Tot hij zijn onmacht voelde en moedeloos ineenkromp, lijk een vogeltje dat sterven gaat en niet meer roeren kan.

„Morgen moet ge vertrekken, Pol!” zei hem de burgemeester.

Heel den nacht zat hij in zijn hoek, roerloos, suf, zonder gedachten. Door 't venster kroop de grauwe ochtend binnen, maar hij zag het niet, bleef onbeweeglijk, met dien vagen blik van een die zijn verstand verloren heeft en niets meer weet van de wereld.

Buiten stond de trieste regen. De bloempjes voor de deur hingen zielloos neer, kapotgeslagen van den wind. De boomen donkerden weg. Op de baan zoefde somtijds een zwarte auto voorbij, heelemaal dicht. Daar was niets om een stukje vreugd te brengen, geen zon, geen lach, geen leven. Druile-rig schoven de uren.

In den loop van den dag kwam de veldwachter binnen:

„Pol, ge moet weg vandaag. Morgen komen de metsers.”

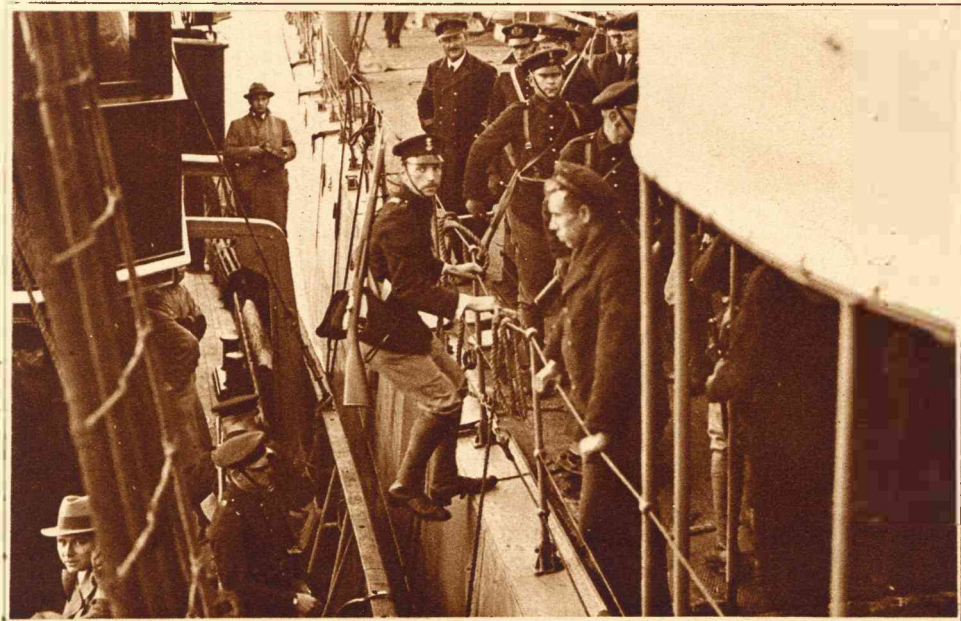
Pol antwoordde niet, bleef roerloos voortsollen.

Als hij weer alleen was, kwam hij recht Tranenleekten over zijn oud gezicht. Met bevende handen tastte hij langs de muren voort, zacht kermend bij zijn eigen van uitermatige droefenis. Hij nam het portret van zijn vrouw, bekeek het lang, stak het dan bij zich. Hij zag nog eens overal rond, als een laatste afscheid, en het scheen hem dat hij een tweede maal zijn vrouw verloor, zijn lief vrouwe... Schoorvoetend sleet hij buiten. De regen sloeg in zijn gezicht; maar hij voelde het niet. Hij ging. Met onvaste stappen, haperend en moeilijk struikelde hij voort, smakkend door water en slijk de donkere baan op. Hij was een oud man en hij had verdriet. De laatste kostbaarheid was hij nu kwijt de laatste vreugd, de laatste herinnering. Wat kon de rest hem nog schelen?... Ach, en hij moest vooruit...

Even keek hij nog om naar zijn klein, wit huisje, ginder ver... Dan sjokte hij voort, kramakkelig oudje in den droeven avondregen...



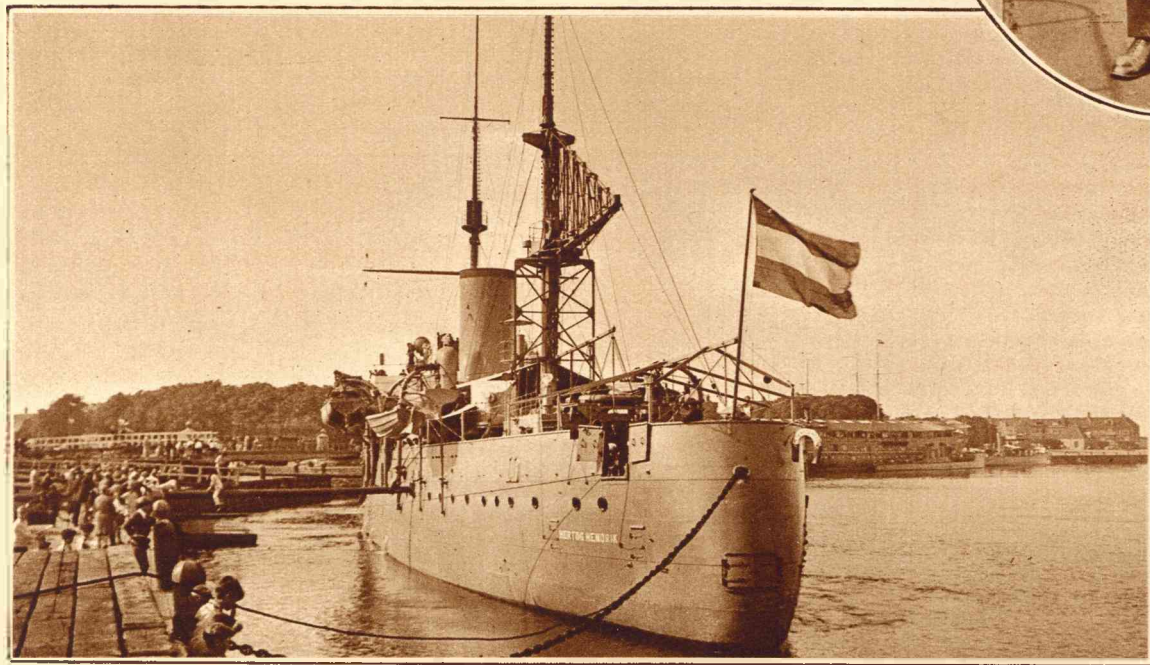
Voor de Marokkaansche Moskee Ben-Salah.



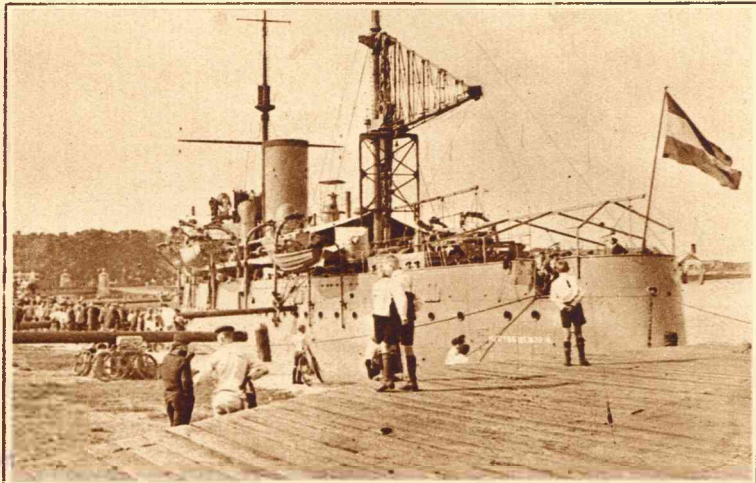
Een detachement mariniers, dat op de *Kortenaer* als landingstroepen mee naar West-Indië ging, is 'snachts om drie uur van de Marinierskazerne te Rotterdam met de *Naerebout* naar den Hoek van Holland gebracht. De mariniers gaan van de *Naerebout* op de *Kortenaer* over.

OORLOGSSCHEPEN NAAR WILLEMSTAD

Heel Den Helder was Maandag in opschudding, toen daar zoo plotseling het bericht kwam, dat de *Kortenaer*, die nog niet lang geleden uit West-Indië was teruggekeerd, onmiddellijk weer daarheen moest vertrekken, in verband met den overval in Willemstad door Venezolaansche bandieten. Hals over kop werd stookolie ingenomen en proviand,



De *Hertog Hendrik*, juist uit Amsterdam aangekomen, meert aan de buitenhaven.



De *Kortenaer* aan de kade in de buitenhaven te Den Helder.

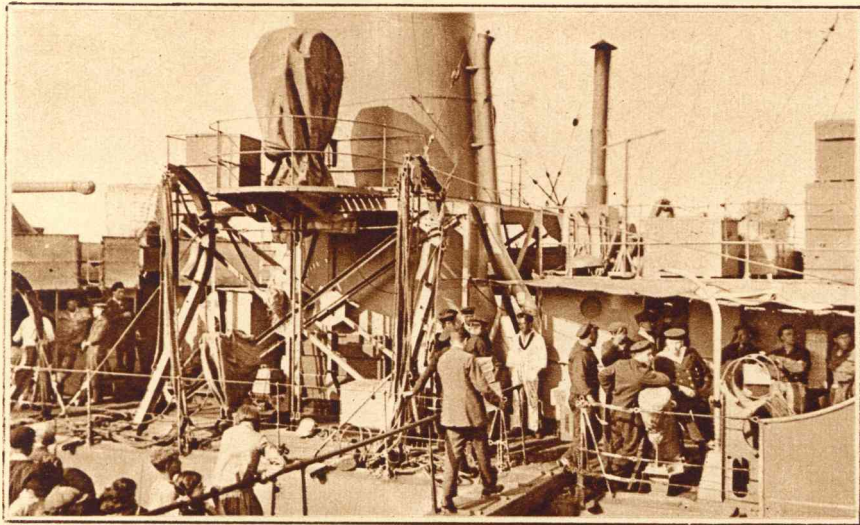


Hiernaast: Luitenant ter zee 1e klasse J. Lagaay, commandant van de naar West-Indië vertrokken torpedojager *Kortenaer*.

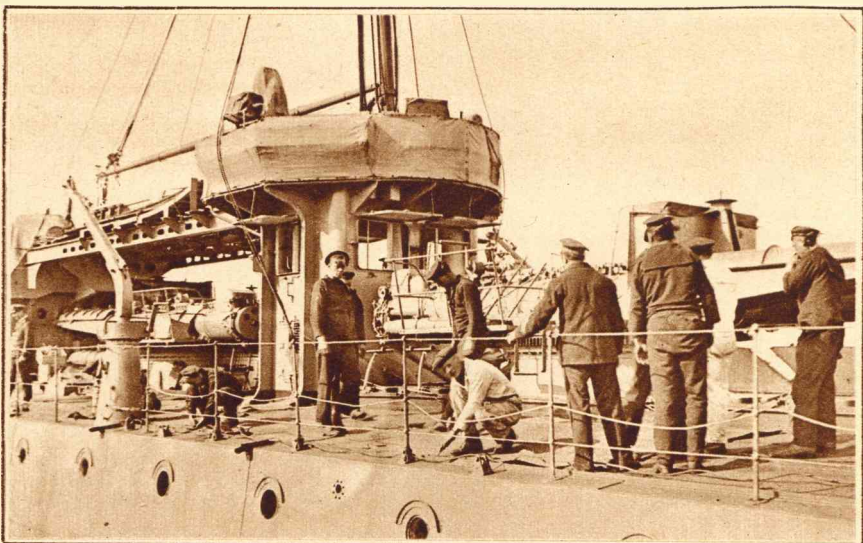
haastig werden de noodzakelijke herstellingen, waaraan men reeds was begonnen, beëindigd en in plaats van 's avonds, zooals zij gedacht hadden, gezellig bij moeder thuis den avond door te brengen, moesten de opvarenden aan boord blijven, om nog in den loop van den avond de reis naar de West te beginnen. Dat dit een heele teleurstelling was voor die aan den wal bleven, voor vrouwen en kinderen, voor vaders en moeders en voor verloofden, spreekt wel vanzelf en niemand heeft dan ook

hartgrondiger de Venezolaansche rooverbende verwenscht, dan een groot deel van de inwoners van Den Helder. Heel dien Maandag was het aan de Buitenhaven te Den Helder een drukte van belang; iedereen kwam er of om nog even voor het laatst een zoon of een broer, een man of een verloofde te zien, of om er te praten over de gebeurtenis waarover iedereen sprak, waaraan iedereen dacht.

Toen om ruim vier uur de *Hertog Hendrik*, die met het oog op het Koninklijk bezoek aan de hoofdstad in Amsterdam had gelegen, aan de kade te Den Helder aankwam, verplaatste zich de belangstelling, die eerst alleen de *Kortenaer* had gegolden, daarheen, tot later de eveneens uit Amsterdam komende onderzeeërs weer een deel der belangstelling voor zich opeischten. Maandagavond vertrok de *Kortenaer* en in den vroegen morgen van Dinsdag werd te Hoek van Holland een detachement mariniers aan boord genomen, waarop dit schip als eerste den tocht naar Curaçao onmiddellijk voortzette.



De drukte tijdens het inladen van proviand voor de *Kortenaer*. Aan boord een groepje der opvarenden, de gebeurtenissen besprekend.



De laatste hand wordt gelegd aan het gereedmaken van het schip.



Het Ned. Elftal, dat in Stockholm met 6-2 door de Zweden werd geklopt. Staand van l.n.r. trainer Glendenning, Landaal, Kools, Smeets, de Bruin, v. Kol, v. d. Meulen. Knielend Tap, v. d. Griend, Homburg, v. d. Zalm, v. d. Wilt.

wereld momenteel niet zoo hoog staan genoteerd. Had ons team b.v. in Berlijn eens met 6-2 van Duitsland verloren dan had men over het algemeen wel een iets gunstiger resultaat verwacht, doch men zou zich over den uitslag toch niet al te zeer verwonderen. Maar nu in Zweden! Neen die wedstrijd daar heeft het Nederlandsche voetbal geen goed gedaan en als nu ook de ontmoeting met de Noren nog slecht afloopt zal men ons ten slotte nog slechts waardig

gebouwd, doch men ziet het dat zelfs op de sterkste achterhoede mis gerekend kan worden.

Wij voor ons zouden maar liever zien dat men er zich bij een volgende gelegenheid eerst van overtuigde dat een behoorlijk team kon worden uitgezonden. Practisch is dit misschien niet mogelijk omdat dergelijke wedstrijden steeds heel lang van te voren worden georganiseerd. Dergelijke ontmoetingen, waarin onze tegenstanders lang niet het volle pond tegenover zich krijgen doen onzen naam geen goed. Het is zeer goed mogelijk dat onze sterkste ploeg met dezelfde cijfers geklopt zou zijn geworden. Was dit het geval geweest dan hadden we er ons zonder meer bij moeten neerleggen, terwijl thans het idee blijft bestaan dat deze voetbalslag met een beter elftal te voorkomen ware geweest. Moge in Noorwegen althans nog blijken dat ons pessimisme niet geheel gerechtvaardigd is.

SPORT VAN ZONDAG

W e zijn in de hoofdstad met de voetballerij nu eindelijk zoover gevorderd, dat de zaak wat men noemt op een oor na gevild is. V.V.A. heeft den laatsten wedstrijd tegen Kennemers gewonnen en is dus voor de tweede klasse behouden. Onze gelukwenschen aan de oude rood-zwarte ploeg. Steur, één der oudsten op het moment, heeft een zeer belangrijk aandeel in de overwinning gehad. Het behoud van V.V.A. moet voor dezen enthousiasten aanhanger van rood-zwart wel een bijzondere voldoening zijn.

Er is nog kans dat het aantal tweede klassers met één wordt uitgebreid. Door de overwinning, welke D.W.S. Zondag op Helder behaalde moet de wedstrijd tegen Rapiditas in Weesp nu de beslissing brengen. De winnaar in die ontmoeting promoveert. De eerste wedstrijd tusschen deze beide tegenstanders werd in Amsterdam door de Weesp-naren gewonnen. D.W.S. zal dus alle zeilen moeten bijzetten wil het niet wederom in het gezicht van de haven stranden. Rapiditas is op eigen terrein niet voor de poes.

Het snoepreijse van het Nederlandsch elftal naar Scandinavië schijnt op een débâcle te zullen uitloopen. De wedstrijd tegen de Zweden in Stockholm heeft een weinig eervol resultaat opgeleverd, en de cijfers doen voor de ontmoeting tegen de Noren, welke op het moment dat we dit schrijven nog gespeeld moet worden, niet bijzonder veel goeds verwachten.

Het beroerde is dat de tegenstanders daar in het hooge Noorden in de internationale voetbal-

keuren om de Mexicanen of Luxemburgers te bekampen. Dat zijn van die ploegen waartegen we een behoorlijke kans zouden maken.

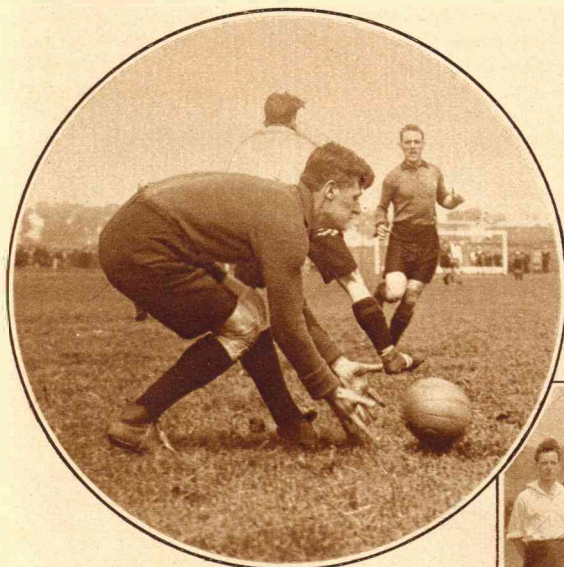
Wij hebben het trouwens over het algemeen niet erg op die reisjes naar Scandinavië. Men slaagt er nimmer in daar een behoorlijk elftal op de been te brengen, voornamelijk natuurlijk in verband met den geruimen tijd, gedurende welken men over de spelers moet beschikken. Ook het team dat ditmaal is uitgezonden verdient den naam van vertegenwoordigend Nederlandsch elftal o. i. maar nauwelijks. Men heeft na de bekendmaking van een nationaal team wel eens gezegd dat er zoo diverse ploegen te formeeren zouden zijn. Nu wanneer dit ooit juist was dan is het zeker thans wel het geval. Een volledig elftal van P.S.V. zou ongetwijfeld een heel wat beter resultaat hebben bereikt. Natuurlijk heeft men huizen op de verdediging



De voetbalwedstrijd Zweden—Holland in Stockholm. Moment uit den door Zweden met 6-2 gewonnen wedstrijd. Van der Meulen maakt een Zweedschen aanval onschadelijk.

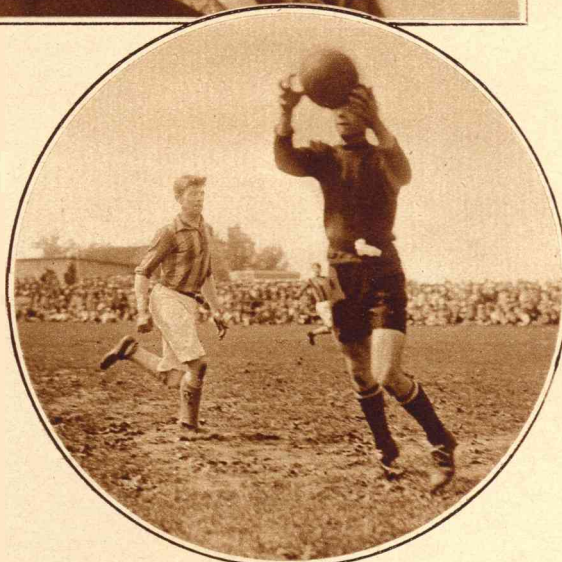


Hoe van Kol, de Hollandsche aanvoerder, in 't hotel van een overwinning droomde. Maar... droomen zijn bedrog.



V.V.A. blijft 2e klasser — Zondag j.l. won nevenstaande ploeg den beslissenden wedstrijd tegen Kennemers met 2-0.

Hierboven: Moment uit den wedstrijd V.V.A.—De Kennemers. — Aanval op het doel der thuisclub.



D.W.S. wederom voor de poorten der 2e klasse. — Zondag j.l. wonnen de Spaardammerbuurtbewoners met 3-1 van Helder. Kiekje uit deze ontmoeting voor het doel van Helder.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

Hij was verheugd, dat Barret hem niet gezien had en zich zijn aanwezigheid niet bewust was. Zijn tafeltje was zoo geplaatst, dat hij het gezelschap van drieën op z'n gemak kon beschouwen, zonder zelf gezien te worden. Barret sprak voortdurend met de twee anderen; hij sprak vroolijk en opgewekt en scheen in een goede stemming te verkeren. De twee andere mannen waren van een andere soort. De een was groot en krachtig; hij scheen ongeveer dertig jaar te zijn. Op z'n rechterwang had hij een litteken, dat zijn gelaat eenigermate ontsierde. Hij maakte den indruk van een Spanjaard te zijn. De derde man was klein, met donker haar en een slimme, rondglurende oogen. Blijkbaar was hij een Israëliet.

Mark dineerde, zonder bijna te weten, wat hij at. Allerlei gedachten gingen hem door 't hoofd. Een ding stond bij hem vast. Hij moest zorgvuldig voor Barret verborgen houden, wat hij van plan was om te doen. Wanneer Barret toch wist, wie den ouden Robertshaw vermoord had, dan zou hij voor Mark op zijn hoede zijn, als deze hem meedeelde, met welk onderzoek hij bezig was.

Zoo ging ongeveer een uur voorbij, en Mark merkte op, dat de wijn, dien zij in behoorlijke hoeveelheid gedronken hadden, z'n uitwerking op hen niet miste. Het gesprek tusschen de drie mannen werd hoe langer hoe levendiger en drukker; zij lachten luid en maakten kwinkslagen. Er was echter veel rumoer in de zaal, zoodat de drukte, die zij maakten, niet opviel. Mark was nu klaar met dineeren; hij stak een sigaar op en begreep, dat het oogenblik om handelend op te treden, nu daar was. Met kloppend hart, maar met onbewogen gelaat, ging hij naar de mannen, die hij geruimen tijd had gadegeslagen.

„Barret!” riep hij uit, „ik dacht wel, dat ik me niet vergiste.” Terwijl hij dit zei, lette hij nauwkeurig op de gelaatstreken van den man, dien hij had aangesproken.

Barret scheen te schrikken en Mark meende te zien, dat hij van kleur verschoot; zeker daarvan was hij echter niet.

„Je herkent me toch zeker wel?” vroeg de jongeman, toen de andere hem verwonderd aankeek. „Ik ben Mark Martineau en ik moet je nog bedanken voor den vriendelijken brief, dien je me een paar jaar geleden geschreven hebt.”

„Brief? Wat voor brief?” vroeg de andere. De man scheen in twijfel te verkeren omtrent de houding, die hij moest aannemen, en zag z'n metgezellen vragend aan.

„Den brief, dien ik uit Frankrijk van je ontving,” hernam Mark. „Het was een sympathieke daad van je; ik zal het niet licht vergeten.”

„O, ja,” hernam de aangesprokene, „nu herinner ik het me. Stom van me om dat te vergeten. M'n waarde Martineau ik ben blij, dat ik je zie.”

Mark wierp een snellen blik op de beide anderen, en zag, dat ze hem tersluiks aankeken.

„Laat ik je even aan m'n vrienden voorstellen,” ging Barret voort. „De heeren Ramon en Fortescue.”

Mark maakte een buiging, die door de anderen beantwoord werd.

„Je ziet er goed uit,” zei Barret weer; „hoe gaat het met je?”

„O, ik heb geen reden tot klagen,” luidde het antwoord.

„Je bent weer op je voeten terecht gekomen, niet?”

„Ja, min of meer.”

„Ben je nu advocaat?”

„Nee, dat niet; ik heb de studie er aan gegeven.”

„Dat was een zware slag. Is het geval nog niet opgehelderd?”

„Nee, de zaak is nog even duister als ze was.”

Barret schonk zich een glas wijn in, en dronk het in één teug leeg. Mark meende te zien, dat z'n hand beefde.

„Ik geloof niet,” zoo liet zich nu Fortescue hooren, „dat we het genoeg hadden, u vroeger te ontmoeten.”

„Dat denk ik ook niet, ofschoon uw naam me niet onbekend is. Fortescue is een van de meest bekende namen in 't Westen van Engeland.”

„O ja, ik meen, dat ik verwant ben aan de Fortescue's in West-Engeland, maar toch niet van nabij.” De beide anderen lachten. „Ik hoorde zooeven uw naam, Martineau, niet? Kan ik dien naam niet op de fotopagina van een dagblad gezien hebben?”

„Best mogelijk,” zei Mark. „De naam Martineau is nogal bekend; mijn vader was een zeer bekend wijsgeer en letterkundige.”

„Dat wil ik graag gelooven, al weet ik van wijsbegeerte en letterkunde niets af. Wijsgeeren en letterkundigen zijn geen menschen met wie we omgaan, niet waar, Ramon?”

De beide anderen vonden dit blijkbaar een kapitale grap en lachten hartelijk.

„Maar,” zoo vervolgde de spreker, „ik meen, dat uw naam me in ander verband bekend voorkomt.”

„Ja,” zei Barret, haastig, „maar het was een

schande, ja het was een groote schande. Natuurlijk kwam m'n vriend Martineau zegevierend uit den strijd te voorschijn, zonder ook maar één bewijsje van schuld.”

„Wat was dat voor een geval?” vroeg Fortescue, terwijl z'n levendige oogen van den een naar den ander rondgluurden.

„Zal ik het hun maar vertellen, Martineau?” vroeg Barret. „Ik geef je bij voorbaat de verzekering, dat m'n vrienden een zeer ruim standpunt innemen en niet met dwaze vooroordeelen behept zijn. We zijn alle drie mannen van de wereld, en weten drommels goed, wat er in te koop is.”

„Ja, vertel het hun maar,” zei Mark.

„Ik ben de bijzonderheden vergeten,” hernam Barret, „ik was toen niet in 't land en las er alleen een verslag van in een Fransch dagblad. Het betrof den moord op een ouden man. Ik ben z'n naam vergeten; hoe heette hij ook weer? Enfin, m'n vriend Martineau werd van den moord beschuldigd. Ik vraag je, bestaat er een dwazer politie dan die in Londen? Er werd toen veel gerucht over die zaak gemaakt, is 't niet, Martineau?”

„Ja, dat is zoo,” antwoordde Mark, die scherp toekeek naar den indruk, die dit alles op de beide andere mannen maakte.

„Maar ik denk,” zei Barret weer, „dat het geval nu wel in 't vergeetboek geraakt is.”

„Feitelijk ja.”

„Met dit al heb je toch een beroerden tijd doorgemaakt.”

„Dat is zeker. Maar het leed is nu geleden.”

„Dat neemt niet weg,” zei Fortescue, „dat de moordenaar eenig spoor achter zich moet gelaten hebben. Het gaat toch niet aan om zoo maar iemand te vermoorden, zonder dat er een haan naar kraait.”

„Me dunkt,” zei Barret weer, „dat dit een onaangenaam onderwerp voor onzen vriend is. Laten we liever over iets anders spreken.”

„O, ik trek er me niets van aan,” sprak Mark, die een bepaald doel voor oogen had. „De zaak is achter den rug, en, zooals je terecht zei, niemand denkt er meer aan.”

„Maar heb je geen pogingen aangewend, den moordenaar op 't spoor te komen? Het moet toch verschrikkelijk wezen, aan zooiets annex te zijn, terwijl je natuurlijk...”

Hier viel Mark den spreker in de rede.

„Ik ben er een tijdje lang mee bezig geweest. Je begrijpt, dat m'n kans op een rechterlijke positie verkeken was. Ik moest mijn naam zuiveren van de vlek, die er op rustte.”

„En, wat was het resultaat?” riep Barret in spanning uit.

„Wat zou het zijn? De knapste detectives in Londen waren aan 't werk gesteld, en ze konden niets ontdekken. Wat kon ik verder doen?”

„U hebt de zaak nu zeker opgegeven?” vroeg Ramon.

„Er bleef me niets anders over; ik dacht natuurlijk eerst, dat ik in mijn opzet zou slagen, maar nu...”, hij trok z'n schouders op.

„En hebt u geen vermoeden?”

„Niet het minste. Het is een zeer ingewikkelde zaak. Nog niet lang geleden werd er in een der



(), wat een verdriet!

bladen opnieuw gewag van gemaakt als van een „onontdekte misdaad”; de schrijver van het artikel verklaarde daarin, dat die misdaad wel voor altijd „onontdekt” zou blijven.”

Op dit oogenblik zag Mark den jongen Herbert Wilding het restaurant binnentreden en naar hen toekomen. Op zichzelf was dit niets bijzonders. Het was niet meer dan natuurlijk, dat iemand als Wilding in een restaurant dineerde, en toch kon Mark zich niet ontveinzen, dat het in dit geval min of meer vreemd was. Waarom, dat kon hij niet precies zeggen, maar het wilde hem voorkomen, dat Wilding een schakel in de keten was, die gesmeed werd, en alsof er stille krachten aan 't werk waren, die hij niet kon contro-leeren en waarvan hij niets wist.

Toen Wilding voorbij het tafeltje der vier heeren kwam, keken de beide jonge mannen elkander een oogenblik aan. Zij wisselden geen blik van herkenning met elkander, en toch had elk oppervlakkig toeschouwer kunnen zien, dat ze elkaar kenden en dat er uit Wilding's blik een straal van toorn schoot. Hij liep echter, zonder een woord te spreken, voorbij.

„Het schijnt, dat die man je kent,” zei Barret.

„Ja, we hebben elkaar wel eens ontmoet,” luidde het kalme antwoord.

De drie heeren zagen Mark aan, alsof ze een nadere verklaring verwachtten.

„Om je de waarheid te zeggen,” hernam Barret, „lijkt het me zoo toe, dat hij je niet welgezind is.”

„Hij schijnt belang in ons te stellen,” zoo liet zich Ramon hooren, „zie maar eens, hoe hij naar ons kijkt. Wie is hij eigenlijk?”

„Het is iemand, dien ik vroeger wel eens gesproken heb,” zei Mark weer. „Z'n vader staat aan 't hoofd van een der grootste zaken in Londen. Hij is eenige zoon.”

„Hoe heet hij dan?” vroeg Fortescue. Mark noemde den naam.

„Wat zegt u daar?” riep de andere uit, „Wilding en Co., die groote Zuid-Afrikaansche firma?”

„Ja, ik meen, dat zij connecties in Zuid-Afrika heeft,” antwoordde Mark, altijd even kalm. „Naar ik gehoord heb, doen zij zaken met zoowat de geheele wereld.”

„We moeten gaan”, zei nu Barret, die een tijd lang in gedachten verzonken was, „je weet, dat we om half tien een afspraak hebben.”

„Blijf je nog lang in Londen?” vroeg Mark weer, „ik zou je graag weer willen zien; ik zal niet licht je vriendelijken brief vergeten; men verliest z'n goede vrienden niet gaarne uit 't oog.”

„Ik wilde je daar juist over spreken,” hernam Barret. „Op het oogenblik logeer ik in een klein hotel in het Strand. Wacht, ik zal je mijn adres geven.” Hij haalde een kaart uit z'n zak en schreef er eenige woorden op. „Hier heb je den naam van de straat en 't hotel. Bijna elken morgen ben ik vrij; de eerstvolgende zes weken blijf ik in Londen. Je moet me dus maar eens komen bezoeken.”

Hij riep den kellner en vroeg om de rekening. Eenige oogenblikken later hadden de drie heeren het restaurant verlaten.

Een paar seconden lang wist Mark niet, wat hij doen zou. Daarna scheen hij een vast besluit genomen te hebben. Hij zag, dat Barret een paar woorden met den portier van 't restaurant wisselde, die daarop onmiddellijk om een taxi telefoneerde. Nauwelijks was het voertuig met de drie heeren weg gereden, of Mark hield een taxi aan, die vrij was.

Hij beval den chauffeur, de taxi no. 4379 te volgen, en stapte snel in.

Eenige oogenblikken later zag Mark, dat hij zich in Shaftesbury-avenue bevond; daarna reden ze door Oxfordstreet en langs dezen hoofd-verkeersweg in de richting van Holborn. Vervolgens ging de tocht door verschillende korte straten. Toen de taxi stopte, zag hij, dat de straat, waarin hij zich bevond, donker en vrij eenzaam was. Zij kwam hem echter bekend voor.

„Ze zijn juist voor ons,” riep de chauffeur

hem door de spreekbuis toe, „aan den ingang van Johnson's Inn zijn ze uitgestapt. Ze gaan nu de straat in.”

Mark verliet direct het voertuig, betaalde zijn chauffeur, en liep naar den ingang van Johnson's Inn. Hij kwam juist op tijd om te zien, dat de drie mannen op de stoep van een der huizen stonden. Hij zorgde er voor, dat ze hem niet zagen en wachtte af, wat ze zouden doen. De deur van het huis werd geopend, en de drie heeren traden binnen. Het was doodstil. De jonge man wachtte nog een paar seconden en sloop op z'n teenen naar de deur. „No. 13,” zei hij fluisterend tot zichzelf. Met zijn oor aan het sleutelgat luisterde



Zonnige levensblijheid.

hij scherp, maar vernam geen geluid.

„Het huis hier naast!” dacht hij, „het huis vlak hiernaast.”

Hij riep den tijd in zijn geheugen terug, toen hij geregeld op no. 12 kwam en herinnerde zich, dat No. 13 door menschen van verschillende beroepen bewoond werd. Op twee kamers woonde een rechtsgeleerde, op twee andere, twee bouwkundigen, andere vertrekken waren aan land-meters verhuurd. Het huis had niets geheimzinnigs; de verschillende huurders waren, voor zoover hij wist, fatsoenlijke lieden. Toch vond hij het bezoek der drie heeren verdacht. Het had misschien niets te beteekenen, misschien ook wel. Van één ding was hij zeker; hij had het huis gevonden, dat Edgar Barret bezocht.

Twee dagen later begaf hij zich naar het Strand; hij was vrij, want dr. Margraves was voor veertien dagen uit de stad gegaan. Gedurende die dagen zou hij dus slechts weinig om handen hebben. Dit kwam hem goed van pas. Hij haalde de adreskaart, die Edgar Barret hem gegeven had, voor den dag en zag, dat diens hotel in de nabijheid van Charing Cross gelegen was. Het scheen een rustig en net hotel te zijn; alles zag er helder en zindelijk uit. Het was nu over tien; hij kon Barret op dit uur een bezoek brengen.

Ja, mijnheer Barret woonde daar, zoo deelde hem de portier mede. Hij was juist klaar met ontbijten, en, voor zoover de man wist, was hij niet uitgegaan.

„Dat is in zoover in orde,” zei Martineau tot zich zelf, „daar steekt niets geheimzinnigs in.”

Toen hij de kamer van Barret binnentrad, stond deze op en reikte hem vriendschappelijk de hand.

„Zoo, Martineau, ben je daar? Dat doet me genoegen; ik dacht al, dat je me vergeten had. Het spijt me, dat ik dien avond zoo vroeg moest heengaan, maar je hebt gezien, dat ik een paar andere heeren bij me had, met wie ik op een bepaald uur een afspraak had. Maar het verheugt me, je te zien; het zou me aangenaam wezen, als ik je op de een of andere manier van dienst kon zijn.”

„Ik vind het zeer vriendelijk van je. Heb je op de een of andere manier fortuin gemaakt?”

„Dat kan ik nu juist niet zeggen,” hernam de andere, „maar mogelijk, misschien waarschijnlijk is het, dat ik dat binnenkort zal doen. Er zijn pracht-zaken voor mij in 't zicht.”

„Mooi zoo. Mag ik vragen, of die zaken in verband staan met die, waarover je 'n paar jaar geleden met me sprak?”

„Niet geheel, maar wel min of meer. Wanneer alles echter naar wensch gaat, dan is het een ware goudmijn!”

„In Engeland?” vroeg Mark.

„Excuseer me, beste vriend, maar op het oogenblik kan ik er niets meer van zeggen, zelfs aan jou niet. Later wel, nu...”

Hier zweeg hij, en scheen na te denken.

„De heeren, die onlangs in je gezelschap waren, zijn zeker je deelgenooten?”

De andere haalde verachtelijk z'n schouders op en zei min of meer onstemd:

„Geen kwestie van.”

„Dan waren het waarschijnlijk alleen zakenvrienden, met wie je dineerde?” vroeg Mark op onverschilligen toon.

„Juist, meer niet. We hadden een paar zaakjes af te doen en dineerden daarna in 't Criterionrestaurant, zooals je gezien hebt. Vervolgens zijn we naar een bioscoop gegaan.”

Mark's gelaat drukte geen verwondering uit; hij knikte Barret vriendelijk toe, ten teken, dat hij dit begreep.

„Maar vertel me nu eens wat meer over je zelf,” zei Barret; „ik heb veel aan je gedacht na dat verschrikkelijke voorval. Wat doe je tegenwoordig, en hoe gaat het met je?”

Mark deelde hem nu mede, wat er gebeurd was, sedert hij met hem bekend was geraakt.

„En is er nog geen licht in die zaak gekomen?” vroeg hij belangstellend. „Je hebt me gisteravond al gezegd van niet,

maar ik heb er nog eens over nagedacht en moet je zeggen, dat ik het buitengewoon vreemd vind.”

„Neen, niets.”

„Je hebt geen vermoeden op iemand?”

„Ook niet.”

„En de politie heeft de zaak laten loopen?”

„Zij doet er niets meer aan.

„Hebben ze je dat in Scotland-Yard gezegd?”

„Ja.”

„Het kwam Mark voor, dat Barret na het antwoord op z'n laatste vraag een zucht van verlichting slaakte.

„Maar, wat ik zeggen wil, Martineau, jij hebt het zoeken naar den moordenaar toch zeker nog niet opgegeven, hè?”

Hij zag Mark opletend aan en ging voort: „Ik weet nog zeer goed, dat je groote verwachtingen op de toekomst bouwde. Ik heb je toen voorspeld, dat je nog eens een beroemd advocaat of rechter zou worden. Herinner je niet?”

„Daar kan geen sprake meer van zijn,” zei Mark. „Iemand, die voor moord aangeklaagd, op 't kantje af aan een veroordeeling ontsnapt, kan geen rechter of advocaat worden; zooals ik je gisteravond vertelde, werd ik alleen vrijgesproken, omdat er een paar schakels aan de bewijsvoering ontbraken. Het ging, zooals ik zei, op 't kantje af, en men denkt nog, dat ik schuldig ben. Ik liep gevaar, door het volk mishandeld te worden, toen ik het gerechtsgebouw verliet.” (Wordt voortgezet)



HET VAN DER PECKPLEIN IN AMSTERDAM NOORD



Bekoorlijk - vol levenslust -

Zij heeft charme — levenslust — een gevoel van eigenwaarde — onmiskenbare eigenschappen die een vrouw aantrekkelijk maken.

Zij behoort tot het groote aantal vrouwen, die WRIGLEY'S P.K. Kauwgom gebruiken om hun zenuwen te kalmeeren.

Want met gekalmeerde zenuwen werken lichaam en geest beter samen — met veel minder inspanning — tot veel grooter resultaat.

WRIGLEY'S P.K. Kauwgom maakt de vrouw ook aantrekkelijker, omdat het haar tanden schoon houdt. Het verfrischt den ademen doet elken nasmaak van het eten verdwijnen. Gebruik WRIGLEY'S P.K. na elken maaltijd.



WRIGLEY'S

P.K. KAUWGOM HK-9

Dit garandeert U 't echte.....!!



DE VRIENDIN: ... wat keurig! Wel, wel, jullie hebt in de bus geblazen, maar 't is dan ook verbazend gezellig en mooi hoor, heusch!

DE HUISVROUW: Hoe kom je er bij, wij veel geld uitgeven, 't is nog al een mooie tijd! Nee, hoor, deze kamer kost mij even / 15.—, en is ze niet keurig? En nu moet je niet denken, dat het minderwaardig is. Ik heb bij den leverancier met eigen oogen gezien, dat de dessins er vaster opzitten dan zelfs bij veel duurdere soorten en bovendien, ik kreeg een schriftelijke fabrieksgarantie.

DE VRIENDIN: Dat heb ik nog nooit gehoord.

DE HUISVROUW: Dit is een speciaal systeem vloerbedekking, dat de laatste jaren geweldig veel opgang maakt, doch dit is van de oorspronkelijke uitvinders, die het nu geweldig geperfectioneerd hebben. Daarom garandeeren zij het nu! Als 't half zoo goed was als 't is, dan is 't nog goedkoop!

DE VRIENDIN: Dat moet ik ook hebben, hoe heet het?

DE HUISVROUW: Dit is nu Balatum, maar de echte, met den naam op den rugkant, ik nam dessin No. 792.

Balatum



Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

VACANTIE

den bezorger voldaan worden (per week 12½ cent).

Abonné's, die „DE STAD” aan hun vacantie-adres wenschen te ontvangen, kunnen hiervan mededeeling doen aan onze bezorgers en agenten, met vermelding van tegenwoordig en vacantie-adres; het abonnementsgeld voor de te verzenden bladen moet vooruit aan Voor kwartaal-abonné's geldt dit laatste natuurlijk niet.

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Redactie en Administratie: Keizersgracht 234, Tel. 43304. Abonnementsprijs: per week 12½ cent, per kwartaal / 1.62½; per post / 1.75; Voor Nederlandsch-Indië / 7.— per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Adm. van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. Uitkeeringen / 30.— tot / 2000.—



OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor Oplagecontrole — Amsterdam